

Disney

KARLAR ÜLKESİ

SİHİRLİ KUZEY IŞIKLARI

KUZEY

IŞIKLARINA

YOLCULUK

SUZANNE FRANCIS

Doğan Egmont

Sihirli Kuzey Işıklarını
bulmak için muhteşem bir
maceraya çıkan Anna, Elsa ve
Kristoff'a sen de katıl!

Doğan Ement

Tarihçe
Edebiyat
Sahifeleri
Fiyatı
6 18

ISBN 978-605-05-4827-5

Disney Karlar Ülkesi - Kuzey Işıklarına Yolculuk
Özgün adı: *Disney Frozen Northern Lights - Journey to the Lights*

© 2017 Disney Enterprises, Inc. Tüm hakları saklıdır.

Türkiye yayın hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İstanbul
Tel: (0212) 373 77 00
www.de.com.tr

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir

1. Baskı, İstanbul, 2017
ISBN: 978-605-09-4621-5
Sertifika no: 11940

Çeviri: Evrim Denizci
Yayına hazırlayan: Güneş Çığay
Kapak uygulama: Serkan Yolcu
Grafik uygulama: Havva Alp

Basım yeri: GD Ofset Matbaacılık ve Tic. San. A.Ş.
Adres: Atatürk Bulvarı Deposite Alışveriş Merkezi A5 Blok 4. Kat No: 407
İkitelli OSB - Başakşehir - İSTANBUL
Tel: (+90 212) 671 91 00
Sertifika no: 32211

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

Disney
KARLAR
ÜLKESİ
SİHİRLİ KUZEY IŞIKLARI
KUZEY
IŞIKLARINA
YOLCULUK

Yazan: Suzanne Francis

Doğan Egmont

www.de.com.tr

the 1990s, the number of people with diabetes has increased in all industrialized countries. In the Netherlands, the prevalence of diabetes is estimated to be 6.5% in 1995, which corresponds to 1.5 million people (1).

Diabetes is a chronic disease with a high prevalence and a high mortality. The most common complications of diabetes are cardiovascular disease, nephropathy, retinopathy, and neuropathy. The prevalence of these complications increases with the duration of diabetes and the degree of hyperglycaemia (2).

The aim of this study was to determine the prevalence of cardiovascular disease, nephropathy, retinopathy, and neuropathy in a population of people with diabetes in the Netherlands. The study was conducted in the city of Groningen, a city of 200,000 inhabitants in the north of the Netherlands.

The study was conducted in the city of Groningen, a city of 200,000 inhabitants in the north of the Netherlands.

The study was conducted in the city of Groningen, a city of 200,000 inhabitants in the north of the Netherlands. The study was conducted in the city of Groningen, a city of 200,000 inhabitants in the north of the Netherlands.

The study was conducted in the city of Groningen, a city of 200,000 inhabitants in the north of the Netherlands. The study was conducted in the city of Groningen, a city of 200,000 inhabitants in the north of the Netherlands.

The study was conducted in the city of Groningen, a city of 200,000 inhabitants in the north of the Netherlands. The study was conducted in the city of Groningen, a city of 200,000 inhabitants in the north of the Netherlands.

The study was conducted in the city of Groningen, a city of 200,000 inhabitants in the north of the Netherlands. The study was conducted in the city of Groningen, a city of 200,000 inhabitants in the north of the Netherlands.

The study was conducted in the city of Groningen, a city of 200,000 inhabitants in the north of the Netherlands. The study was conducted in the city of Groningen, a city of 200,000 inhabitants in the north of the Netherlands.

The study was conducted in the city of Groningen, a city of 200,000 inhabitants in the north of the Netherlands. The study was conducted in the city of Groningen, a city of 200,000 inhabitants in the north of the Netherlands.

The study was conducted in the city of Groningen, a city of 200,000 inhabitants in the north of the Netherlands. The study was conducted in the city of Groningen, a city of 200,000 inhabitants in the north of the Netherlands.

BÖLÜM

1

KRALIÇE ELSA VE PRENSES ANNA odalarında telaşlı bir hazırlık içindeydiler. Oradan oraya koştururken saate bakmamak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Yakın arkadaşları Kristoff onları bir maceraya davet etmiş fakat ayrıntıları sır gibi saklamıştı. Ne zaman nereye gideceklerini sorsalar, Kristoff hep neşeli neşeli, “Gerçek bir macera sürprizlerle doludur ve bu gerçek bir macera olacak,” diye cevap veriyordu.

Kız kardeşler, iyiden iyiye yavaşlamış gibi görünen saatten gözlerini kaçırmaya çalışıp gün boyunca şatoda ufak tefek işlerle oyalanmışlardı. Kristoff'la saat üçte, iç bahçede buluşacaklardı ve saat ikiyi nihayet geçerken, artık sabırsızlıktan çat diye çatlamağa üzereydiler.

Elsa'nın odasının kapısını çalan Anna, "İkiyi çeyrek geçiyor!" diye seslendi.

Elsa başını kapıdan uzatıp, muzipçe gülererek, "Biliyorum," dedi.

Koşarak aşağı kata inip, giriş salonuna geçerken az kalsın Gerda ve Kai'ye çarpacaklardı. "Hop, çok pardon!" dedi Anna. "Birazcık heyecanlıyız da."

Uzun yıllardır hem aile dostları hem de şato yardımcıları olan Gerda ile Kai gülümsediler. Kız kardeşleri uzun zamandır böyle görmemişlerdi. "Evet, anlaşılıyor," dedi Gerda. "Biraz oturup dinlenmeye ne dersiniz?"

Kai de aynı fikirdeydi. “Kristoff”la buluşmak için hâlâ vaktiniz var. Biraz çay?”

Bir fincan çay içmeleri söz konusu bile olamazdı, son derece heyecanlıydılar! “Hayır, teşekkürler,” dedi Elsa. “Fakat bir iki dakika oturmak iyi fikir gibi geldi.”

Kız kardeşler giriş salonunda yan yana oturur oturmaz hemen Kristoff’un söylediklerini konuşmaya başladılar.

“Yanımızda bir şey getirmemize gerek olmadığını söyledi,” dedi Anna, sanki Kristoff’un sözcüklerinin şifrelerini çözüyormuş gibi yavaş yavaş konuşarak. “Sence buz hasadı mı yapacağız?”

“Sanmam,” dedi Elsa. “Daha önce beraber buz hasadı yaptığımız için, bunu bir sürpriz olarak görmez.”

“Hava çok geçmeden kararır,” dedi, sonbahar renklerine karışan gökyüzüne pencereden bakan Anna. “Belki de bir kamp ateşi...”

Müzik de vardır ve şarkılara eşlik ederiz?”

“Ya da... belki yıldızları izlemeye gideriz?” dedi Elsa.

Nereye gidecekleriyle ilgili fikir yürütmeye devam ettiler fakat Kristoff pek ipucu vermemişti. İlk başta söylediklerini düşündüler yeniden. “Daha önce hiç görmediğiniz bir şey,” demişti. “Büyük olasılıkla bahsedildiğini bile duymadınız!”

“Var olup olmadığını bile bilmezken, nasıl tahminde bulunabiliriz?” diye sordu Elsa.

“Daha fazla beklemeye sabrım kalmadı!” dedi Anna saate bakarken. Sonra da ayağını hızlı hızlı yere vurup, “On beş dakika kalmış,” diye bağırdı sevinçle.

Elsa muzipçe gülerek, “İç bahçeye varmamız da en az iki dakika sürer,” diye ekledi.

Demesiyle birlikte de kız kardeşler sandalyelerinden fırlayıp, Gerda ve Kai'ye hoşça kal diyerek şatodan hızla çıkıp bahçeye çıktılar.

Kristoff ve Ren geyiği Sven hazır bekliyorlardı. Onlar da erken gelmişlerdi ve kızlar kadar sabırsız görünüyorlardı.

Birbirleriyle merhabalaşırken, arkadaşları Olaf da ince daldan kollarını sallayarak onlara doğru koşuyordu.

“Bu süper gizemli maceraya hazırım!” diye seslendi arkadaşlarına Olaf. Bu neşeli kardan adam, Elsa onu oluşturduğundan bu yana ailelerinin bir parçası olmuştu. Hiçbir yolculuğa onsuz çıkmazlardı.

Kristoff, “Harika, hepimiz burada olduğumuza göre yola çıkabiliriz,” dedi ve yürümeye başladı.

“Peki şimdi...” dedi Anna, Kristoff’un yanında sabırsızlanarak yürürken. “Nereye gittiğimiz söyleyecek misin?”

Kristoff, önce sakladığı sırrın keyfini sürerek gülümsedi, sonra durdu ve “Pekâlâ,” dedi. “Dağlara tırmanıyoruz.”

“Dağlara tırmanmak mı?” diye tekrar etti Anna.

“Tamam. Peki... Dağlara tırmandığımızda ne yapıyoruz?” diye üsteledi. Daha fazlasını öğrenmek için uğraşıyordu fakat boşunaydı.

“Ah, işte bunu söyleyemem,” diye takıldı Kristoff. “Sürpriz bozular. Ayrıca gerçek bir macera...”

“Sürprizlerle doludur,” diye tamamladılar cümleyi Elsa ve Anna.

“Biliyoruz, biliyoruz!” dedi Anna.

Kız kardeşler hayal kırıklığıyla sızlandılar. Nereye gittiklerini öğrenmek istiyorlardı!

Kristoff gülerek, “Peki, peki,” dedi. “Daha fazla eziyet çekmeyin...Her yıl yapılan kristal seremonisi için Trol Vadisi’ne gidiyoruz.”

Elsa ve Anna’nın gözleri heyecanla açıldı ve tekrar hızlı adımlarla yürümeye başladılar. Troller ve gizemli yönleriyle ilgili öyle az şey biliyorlardı ki iyice meraklanmışlardı.

Farklı zamanlarda trolleri ziyarete gittikleri olmuştı ve yaşlı trol Büyük Pabbie'nin bilge ve iyi kalpli bir lider olduğunu biliyorlardı. Ayrıca troller, kristalleri kullanırlardı. Fakat Kristoff haklıydı, kristal seremonisini daha önce hiç duymamışlardı.

“Büyük Pabbie birinci kademe kristallerini hak eden genç trolleri her sene onurlandırır,” diye açıkladı Kristoff. “Bu büyük bir başarıdır. Seremoni ise olağanüstüdür.” Yıllar boyunca katıldığı seremonilerde mükemmel anılar biriktirmişti ve arkadaşlarının da bu deneyimi kendisi kadar seveceklerinden emindi.

Kristoff seremoninin senede bir kez, sonbahar ayında ve sadece parlak kuzey ışıkları altında yapıldığını anlatmaya devam ederken, Anna ve Elsa'nın zihinleri de soru işaretleriyle doluyordu. “Işıklar başka hiçbir zaman kristal seremonisinde olduğu gibi parlak görünmezler,” diye ekledi Kristoff.

Küçüklüklerinden beri büyüleyici buldukları kuzey ışıklarından bahsedilmesi kız kardeşleri çok heyecanlandırıyordu. Işıkları düşünmek onlara çocukluk maceralarını anımsatıyordu. Yalnızca ışıkların güzelliğini sevmelerinden değildi bu hisler, bir de o gizemler vardı. Işıklar neden bazen yeşil, bazen de pembe olurdu? Neden bazen renkler helezonlarla iç içe geçerdi? Anna ve Elsa'nın emin oldukları tek şey, ışıkları izlemeyi çok sevdikleriydi; özellikle de rengârenk ve parıl parıl oldukları zamanlarda.

“Ah nasıl severim Kuzey ışıklarını,” diye söze katıldı Olaf. “Sanki göksel bir parti gibidir onlar.”

Kristoff bu senenin seremonisinin çok özel olacağını söyledi. Sebebi sadece arkadaşlarının törene ilk kez katılması değildi, besbelli başka bir neden daha vardı. Elsa, Anna ve Olaf bir açıklama istediklerinde de yine sır

vermeyen gülüşüyle, “Öğreneceksiniz,” dedi. Sırrın tamamını açık etmek istemiyordu!

Bir çam ağacı korusunun yanındaki açıklık alana geldiklerinde Kristoff durdu.

Olaf etrafına bakınarak, “Kimler buradaymış bakalım?” dedi. Trol Vadisi’ni ne zaman ziyaret etse, troller yuvarlanarak kaya biçimlerini değiştirip Olaf’ı selamlarlardı. “Merhaba trol arkadaşım,” dedi Olaf iri bir kaya parçasına eliyle hafifçe pat pat dokunarak. Kaya parçası kendini dost bir trol olarak belli etmeyince, Olaf Kristoff’a döndü: “Neden merhaba demiyor? Yoksa uyuyor mu?” diye fısıldadı.

Kristoff başını salladı, “Hayır,” dedi. “Daha vadiye gelmedik. Bu sıradan bir kaya.”

“Şey, yine de güzel bir kaya parçasıymış,” dedi Olaf başka yöne dönerek. Dönmesiyle de suratına iyice yaklaşmış duran Sven’le burun buruna gelmesi bir oldu.

“Merhaba Sven,” dedi Olaf iyice yaklaşan ve ağzından salyaları akan Sven’e. “Nasılsın bugün bakalım?”

Kristoff yan yan gülümseyerek Olaf’a baktı. “Bence atıştırmalık bir şeyler istiyor.”

Anna ve Elsa kıkırdıyorlardı.

“Ahh, anladım,” dedi Olaf. “Sana daha önce de söyledim Sven. Salya sümük yemek pek kibar bir davranış değil. Hatırladın mı?” Sven’in burnuna yavaşça pat pat dokunup, güvercin gibi sesler çıkardı ve “Kimmiş bakalım bu söz dinleyen Ren geyiği? Kimmiş bakalım bu söz dinleyen Ren geyiği?” dedi.

“Oaken’in yerinde mola verelim,” dedi Kristoff. “Oradan havuç alabiliriz.” Sven birden ileri atılarak, çam ormanından alışveriş dükkânına giden yoldan saptı.

Arkadaş grubu, Gezginci Oaken Alışveriş Dükkânı ve Saunası’na girerlerken, kapıdaki çingirak da çın çın öttü.

“Hu Hu,” diye seslendi dükkân sahibi dost canlısı dev Oaken. “Sauna seven var mı? Bugün sauna kartlarında çift kullanım hakkı var,” elindeki küçük kartı sallayarak.

“Sauna iyi fikir!” dedi Olaf yüksek sesle.

“Oh, bugün buna zamanımız yok,” dedi Elsa, Olaf’ı çabucak saunadan uzaklaştırırken. “Biraz dükkândakileri inceleyelim.”

“Ah, bakın bakın! Ne çok şey var,” dedi, dikkati süs eşyalarıyla dolu rafa yönelen Olaf.

Anna raflarda defter arıyordu. Kristal seremonisini duyduğundan beri, Erindel öyküsüne eklemenin harika olacağını düşünmüştü. Bu olayın ayrıntılarını yazıp, şato kütüphanesinde kayıt altına almak vardı kafasında. Raflarda bir şey olmadığını görünce, tezgâha yaklaşıp Oaken’e günlük satıp satmadıklarını sordu.

Oaken boş bir rafa doğru bakarak, “Ne şanssızlık,” dedi. “Bir parti defter daha yeni

satıldı.” Tezgâhın arkasını karıştırdı. “Fakat... şu var işte.” Elindeki kullanılmış, eski günlüğün üzerindeki tozu üfledi. Deri kılıf yıpranmış, sayfalardan birkaçı da ufalanıp yırtılmıştı. “İçinde biraz yazı var ama çoğu sayfa boş. Yüzde otuz indirim. *Yaa?*”

“Alıyorum,” dedi Anna, kapağın tozunu eliyle silip, defteri kolunun altına koyarken.

Kristoff da birkaç demet havuç aldı ve tezgâhın üzerine koydu.

“Hu Hu, Kristoff,” dedi Oaken. “Gitmeden önce bunu sana göstermem gerek.” Duvara doğru yürüdü ve bir çiviye asılı duran yuvarlatılmış halatı alıp Kristoff’a uzattı. “Kış stogumuzdan bir parça.”

“İpe ihtiyacımız yok ama yine de teşekkürler,” dedi Kristoff.

“Bu sıradan bir ip değil,” diye açıkladı Oaken. “Kendi icadım olan yepyeni ve süper sağlam bir halat. Neredeyse her şeyi çekebi-

lir ve tutabilir. Hayatınız onsuz eksik kalır. Yaa?"

"Hımm. İkna oldum," diye mırıldandı Kristoff, Anna'ya dönerek.

"Bunu da alıyoruz," dedi Anna gülümseyerek. "Teşekkürler." Kristoff'a dönüp fısıldadı, "İleride işimize yarayabilir."

Ödemeyi yaparak kapıya yöneldiler. "Hoşça kalın," dedi Oaken, melodik bir sesle. "Yine bekleriz."

Grup alışveriş dükkânından çıkar çıkmaz, dışarıda sabırsızlıkla bekleyen Sven, Kristoff'un üzerine zıplayıp koklaya koklaya havuçları aradı.

"Al bakalım dostum," diyerek bir havuç uzattı Kristoff. Sven de lezzetli havucu ktır ktır yedi.

Berberce yaptıkları yolculuğun keyfini çıkararak arkadaşlar, tırmanışlarına devam ettiler. Yüksek çam ağaçları havayı tertemiz

kokularla doldururken, serin sonbahar rüzgârını yanaklarında hissediyorlardı. Anna ve Elsa kristal seremonisi hakkında Kristoff'a sorular soruyor, Anna yol boyunca defterine yolculuk notları düşüyordu. Çok geçmeden dağın tepesine ulaştılar.

Dağın diğer tarafına geçtiklerinde, manzara çarpıcı biçimde değişti. Etrafa saçılmış bataklıklarla yamalanan toprak, daha da kayalık bir hâl alıverdi, yerdeki yarıklardan buğular tütüyordu. Sık çam ağaçlarının yerini, bölgeyi benek benek işaretleyen genç huş fidanları aldı. Güneş sıradağların ardında batmaya başlamışken Trol Vadisi'ne bakan sarp yamaçlara geldiler.

Vadinin kayalık zeminine doğru inerlerken havada ani bir değişim oldu. Tuhaf bir sessizlik ve durgunluktu bu. Ağaçlardan sarkan birkaç yaprak da artık kıpırdamıyor gibiydi. Herkes kendiliğinden durdu ve bir şeyler ol-

masını beklercesine etrafa bakındı.

Sonra neşeyle gürleyen sesler, sessizliği böldü. “İşte geldiler!”

Bir saniye bile geçmeden, geniş, yuvarlak ve kara yosunuyla kaplanmış kayalar, vadinin her köşesinden yuvarlanarak gelip, etraflarını çevreledi.

BÖLÜM 2

KAYALAR DURDU VE PIT diye açılarak, bir anda kayadan trole dönüşüverdi! Kısa, kalın ve tıknazdılar, büyük sivri kulakları ve şişkin burunları vardı. Ot öbeklerinden saçları, kafalarının tepesinden, o birbirine yakın neşe dolu gözlerinin üzerine dökülüyordu. Giysileri yosundan yapılmıştı ve içlerinden bazıları parlak kristallerle süslenmiş kolyeler takıyorlardı. Sağlam ve yuvarlak bedenleri, büyük ve el ayak-

larıyla gerçekten de canlı kayalara benziyorlardı.

Küçük dost troller, Kristoff ve arkadaşlarını görünce çok heyecanlandılar. Misafirlerinin yüzlerini görebilmek için birbirlerinin omuzlarına atlayıp, neşeli çığlıklar ve sözlerle grubu sıcacık karşıladılar.

Bulda, Kristoff'a sıkıca sarılarak, "Burada olduğun için çok mutluyum," dedi.

"Ben de öyle," diye cevap verdi Kristoff. Bulda'yla ilk kez küçük bir çocukken karşılaşmıştı. Bulda gerçek ailesini hiç tanımamış olan Kristoff'u ve arkadaşı Sven'i, yanlarında hiç kimseler yokken kabul etmiş, onlara ailenin bir parçası gibi davranmıştı. Bazen biraz ısrarcı olsa da Kristoff onu çok seviyordu ve her gördüğünde mutlu oluyordu.

"Seni de burada görmek çok hoş Anna," dedi Bulda, bilgiç bir gülümsemeyle. Anna'yı hep çok sevmiş, Kristoff'la vakit geçirdiğini

gördüğünde de bundan mutluluk duymuştu. Evlenmelerini organize etmesi mümkün olsaydı, yapardı da; aslında Anna'yı ilk gördüğünde bunun için uğraşmıştı!

Ansızın kalabalığı yarararak gelen genç bir trol, "Kristoff!" diye bağırarak Kristoff'a sarıldı. Trolün görünüşü ufak tefek olsa da gövdesi ağırdı ve Kristoff'u neredeyse yere yıkıyordu.

"Hop, hop," dedi Kristoff dengesini yeniden sağlarken. "Merhaba Küçük Kaya!"

Hevesli küçük trol, Kristoff'un dik durmasına yardım etmeye çalışırken onu yine devirir gibi oldu. "Özür dilerim," dedi. "Öyle heyecanlıyım ki! Beklediğimiz zamanın geldiğine inanamıyorum!"

Kristoff'un gülüşü daha bir aydınlandı ve trolü arkadaşlarına gururla tanıtırken ikinci sürprizini de duyurdu: Bu yılın seremonisi daha da özel olacaktı çünkü Kristoff'un aile-

sinden biri gibi olan Küçük Kaya da seremoniye katılacaktı. Birlikte çok güzel zamanlar geçirmişlerdi ve Küçük Kaya'nın harcadığı bunca çabadan sonra, Kristoff onu ve başarılarını gururla övüyordu.

“Harika! Tanıştığımızı çok memnun oldum,” dedi Anna.

Herkes Küçük Kaya'yı kutladı ve orada bulunmaktan duyduğu mutluluğu dile getirdi. Küçük Kaya'nın gözlerinin içi gülüyordu. Bu özel anı tüm grupla paylaşmak için sabırsızlanıyordu.

“Peki, seremoni ne zaman başlıyor?” dedi Elsa.

“Bir düşünelim... Sonbahara üç gün kaldı, öyleyse...” diye tahmin yürüttü Kristoff. “Çabucak başlasa iyi olur,” dedi, Bulda'ya dönerek. “Doğru mu?”

“Ah, evet,” diye yanıt verdi Bulda. “Seremoni parlak kuzey ışıkları altında yapılmalı.”

“Neden acaba?” diye sordu tüm detayları öğrenme hevesiyle dolan Anna.

Bulda bir kayanın üzerine çıktı. Böylece tüm vadiden görülebilir ve duyulabilirdi. Sonra da duyurusunu yaptı:

*“BİLİRİZ BİZ YERKÜRENİN MUHAFIZLARI,
PARLARAKEN SONBAHAR VE KRİSTAL IŞIKLARI,
DERİNLEŞİR VE SAĞLAMLAŞIR BİZLERİN BAĞLARI.”*

Anna, “Sen anladın mı?” diye fısıldadı Elsa’ya.

Elsa omuz silkerek, “Trol bilgeliği epey kafa karıştırıcı olabiliyor,” diye cevap verdi.

Kızlar nazikçe selam verip, Bulda’ya gülümseyerek kendilerini olayın akışına bıraktılar.

Anna Küçük Kaya’nın yanına diz çöktü, “Kristallerini görmek istiyorum,” dedi.

“Elbette!” dedi Küçük Kaya paylaşmanın

mutluluğuyla. “Güvende olmaları ve sağlam kalmaları için onları burada tutuyorum.”

Cebinden gururla çıkardığı koyu renkli ufak keseyi göstererek eğildi ve fısıldadı; “Üçüncü seviyeye gelene kadar bu kristalleri boynumuza takma iznimiz yok.”

Anna başıyla onaylayarak gülümsedi. Bir trol esrarı çözülmüştü işte.

Küçük Kaya kesenin bağcığını hafifçe gevşetince mavi bir ışık süzülerek avucuna yansıdı. Işıldayan ufak kristallerden birini çıkarıp Anna’ya gösterdi ve “Bu, benim su kristalimdir,” dedi.

“Vay!” dedi hayran kalan Anna. Kristalden yayılan ışık sanki havayı uğuldatıyordu. “Çok etkileyici.”

Küçük Kaya keseden başka bir kristal daha çıkardı. “Bu benim kar kristalim.” Kristali Anna’ya doğru uzattı, Anna da memnuniyetle kabul etti. Avucundaki pürüzsüz ve

serin kristal sanki bir cam parçasıydı. Gerçekten güzeldi... Güzeldi de, tıpkı diğeri gibi görünüyordu.

Bir kristal daha çıkardı Küçük Kaya. “İşte bu da benim buz kristalim.”

Buz kristali de önceki iki kristale benziyordu. Küçük Kaya kesesindeki diğerkristalleri tanıtmaya devam etti: Bir hasat kristali vardı, bir gizlenme kristali, bir dürüstlük kristali ve bir yıldız izleme kristali.

“Farklarını nasıl anlıyorsun?” diye sordu Anna.

“Nasıl açıklarım bilmiyorum,” dedi Küçük Kaya kıkır kıkır gülererek. “Trolce bir şey,” diyerek omuz silkti. “Kristoff’a da aynı görünüyorlar.”

“Peki bakalım, gerçekten de güzellermiş,” dedi Anna. Sonra ağzı açık kesenin ucundan görünöveren, soluk renkli bir kristal çekti dikkatini. “Bu nedir?”

“Benim iz takibi kristalim,” dedi Küçük Kaya iç çekerek. “İz sürme becerilerim mükemmelleşene kadar parıldamayacak. Birinci seviyenin son kristalidir.”

“Ah,” dedi Anna. “Yani bu demek oluyor ki bu beceriyi zamanında...?”

“Tıpkı söylediğin gibi,” dedi Küçük Kaya üzüntüyle. “Bu beceriyi zamanında kazanmazsam, seremonide yer alamam.”

Anna şaşkındı. Eğer seremoninin iki gün içinde düzenlenmesi gerekiyorsa, Küçük Kaya'nın beceriyi kazanmaya zamanı olacak mıydı? Anna, elinden gelen her şekilde Küçük Kaya'ya yardım etmeye karar verdi.

“Neden ışıldamadığını gerçekten anlamıyorum,” dedi Küçük Kaya. “Her şeyin izini sürüyorum ben: solucanların, böceklerin, amcam Emil'in.” Yorgun ve yaşlı bir trol kıpırdanıp kendini belli ederek el salladı.

Küçük Kaya, yuvarlak kırmızı orman mey-

velerini gagalayan, yakındaki bir kuşu işaret ederek, “O kuşu bile tüm gün boyunca vadide izledim,” dedi. Soluk renkli kristali avucuna alarak inceledi, inceledi... Sonra birden sallayarak parmağıyla birkaç fiske vurdu. “Hiçbir şey, ufacık bir ışık bile yok.”

Kristoff elini yavaşça Küçük Kaya'nın omzuna koydu. “Fakat burada iz sürmekten daha fazlası gerekiyor Küçük Kaya. İz takibinin üç kuralını hatırlar mısınız?” Kristoff, “Korkusuz ol, gözlemci ol, buluşçu ol,” diye tek tek parmaklarıyla sayarak hatırlattı.

“Hatırlıyorum,” dedi Küçük Kaya. “Bütün bunların hepsini olmayı deniyorum.” Başını eğdi. “Fakat nasıl olurum bilmiyorum.”

“Elbette biliyorsun,” dedi Kristoff, Küçük Kaya'yı şakacıktan dürterek. “Sadece vadi- den çıkmayı göze alıp, gerçekten iz sürmeli, bu kuralları uygulamaya koymalısın. Böy-

lece kendine güvenini kazanacaksın. “Küçük Kaya’ya gülümsedi. “Ve tabi iz takibi kristalini de.

Küçük Kaya yine ayaklarına bakarak, “Sanırım biraz gerginim. Gerçekten de vadinin ötesine hiç geçmedim,” dedi mırıldanarak. “Ya kaybolur da eve dönüş yolumu bulamazsam?”

“Yapabilirsin Küçük Kaya,” dedi Kristoff. “Yapabileceğini biliyorum.”

Anna ve Elsa da sözleriyle cesaret vermek istedilerse de Küçük Kaya zar zor duydu. Vadiye karanlık iniyordu. Küçük Kaya gökyüzüne bakıp iç çekti.

“Şu bulutlara bakın!” dedi eliyle göstererek. Gece çökmüştü ve kalın bulut katmanları dolana dolana gelen sisler gibi ilerleyerek ay ışığını örtüyordu.

“Pek de cana yakın görünmüyorlar,” dedi Olaf kara bulutlar gökyüzüne dağılırken.

“Bu iyiye işaret değil,” dedi yüzü kaygıyla kaplanan Küçük Kaya. “Kuzey ışıklarını göremezsek, seremoni bile olmayacak!”

BÖLÜM 3

“HER ŞEY YOLUNDA KÜÇÜK KAYA.” dedi yaşlı bir trol, eksik diş boşluklarını ortaya çıkartan gülüşüyle. “Geçecek.”

“Ya geçmez...” Küçük Kaya’nın lafı, boyunda çok sayıda ışıltılı kristal taşıyan bir başka yaşlı trol tarafından kesildi.

“Fazla kaygılanıyorsun,” dedi yaşlı trol sakın tavırlarla elini sallayarak. “Çoğu sonbahar gecesinde hava bulutlanır, bazen de bulutlanmaz. Hava açacak.”

Küçük Kaya inanmaz gözlerle baktı. “Fakat eğer kuzey ışıklarını göremezsek, Büyük Pabbie seremoniyi düzenleyemez, ayrıca sonbahar neredeyse bitti ve...” Sesi titriyordu. “Bu sene kristal seremonisi olmazsa biz ne yapacağız?”

Elsa ve Anna ne diyeceklerini bilemediler. Onlar da aynı şeyi merak ediyorlardı.

Diğer troller cevap vermeye ya da çözüm sunmaya çalışmadılar, sadece teskin edici sözler söyleyerek Küçük Kaya'nın endişesini hafifletmeye çalıştılar. Ancak Küçük Kaya'nın kolayca sakinleşeceği yoktu, kaygısı büyüdü de büyüdü.

“Büyük Pabbie nerede?” diye sordu kalabalığa doğru bakarak. Sorularının yanıtları için onu bulması gerektiğini biliyordu. “Büyük Pabbie! Neredesin?”

Bir kayanın üzerine vadiyi tararken yaşlı trolün adını sesleniyordu. Fakat Büyük Pabbie yoktu.

“Pekâlâ,” dedi Kristoff. “Bu durumu çözeceğiz.”

“Çözemezsek ne olacak peki?” diye sordu Küçük Kaya yere zıplarken. “Büyük Pabbie neden şimdi gitti ki?”

Bulda, Küçük Kaya'nın yanına gidip, başını ellerinin arasına alarak hafifçe salladı.

“Yeter Küçük Kaya,” dedi. “Kaygılanma artık. Büyük Pabbie kuzey ışıklarının *görünür* olduğu yeni bir yöre bulmaya gitti muhtemelen. Bu daha önce de olmuştu. Eminim hepsi hallolacak.”

Küçük Kaya derin derin nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. Bulda da seremoninin yapılacağını söyleyerek güvence veriyordu.

“Peki ya zamanında orada olmazsam?” diye sordu Küçük Kaya. “O zaman diğer trolerlerin gerisinde kalırım.”

Bulda, “Nerede olacağın sana bağlıdır,” diyerek Küçük Kaya'yı yeniden yatıştırdı.

Küçük Kaya somurtmamaya çalıştıysa da yılmıştı. Bulda'nın sözlerinin derin anlamını çözmeye çalışacak vakti yoktu. Bu kristal seremonisini kaçıramazdı. Bir şey yapması gerekliydi... Hem de *hızlıca*, fakat ne olduğunu bilmiyordu.

Onun üzgün halini görüp bir hâl çaresi düşünen Kristoff'un aklına bir fikir geldi.

"Büyük Pabbie'nin izini sürmeye ne dersin?" diye sordu. "Büyük Pabbie'yi bulabiliriz ve sen de kristalini kazanırsın."

Küçük Kaya'nın vücudu telaşla hareketlendi, yüzüne de kocaman bir gülümseme yayıldı.

"Gerçek bir iz arayışı öyle mi? Hem de hep birlikte?" dedi Kristoff ve arkadaşlarına gülümseyerek.

"Sana yardım etmeyi isteriz Küçük Kaya," dedi Anna.

"Elbette isteriz," diye onayladı Elsa.

“Arayışları severim!” dedi Olaf. “Fakat, arayış ne ola ki?”

“Arayış, bir şey aradığın bir çeşit maceradır; ki bu durum da o şey Büyük Pabbie oluyor,” diye açıkladı Kristoff.

“Ne ilginç bir fikir!” dedi Küçük Kaya hoplayıp zıplayarak. Bu büyük yolculuğa nasıl hazırlanacağı hakkında pek fikri olmasa da etrafta daireler çizerek koşmaya, “İz takibi kristalimi alacağım, Kristoff”la ve yeni arkadaşlarımla takılacağım. Trol Vadisi’ndeki en şanslı trolüm ben!” diye neşeyle konuşmaya başladı.

Bu fikrin mükemmel olduğunu düşünen Bulda, Kristoff ve arkadaşlarına kıvançla gülümseyerek, “Harika!” dedi. “Genç bir trole yardımcı olmak saygın bir görev.”

Küçük Kaya fırl fırl dönmesi biter bitmez, Kristoff’un ve Anna’nın elini tutup vadiye doğru yol göstermeye başladı.

“Haydi o zaman! Düşelim yola! Bu arayışa başlamaya nasıl da hazırım!” diye sevinç çığlıkları atarken bir yandan da Kristoff ve Anna’nın ellerinden çekiştiriyordu.

“Uzun bir yolculuk olacak,” diye uyardı Bulda. “Düşünüyorum da bu gece hepiniz dinlenmeli ve yola yarın çıkmalısınız.”

Küçük Kaya’nın heyecanı söner gibi oldu. Yolculuğa çıkmak için bütün gün beklemek istemiyordu. Hayal kırıklığını sezen Kristoff, “İçin rahat olsun Küçük Kaya,” dedi. “Tam üç günümüz var, yani Büyük Pabbie’yi aramak için bolca zamana sahibiz. Sabah ilk iş yola düşeriz.”

“Evet, harika olacak,” dedi Anna. “Hepimiz dinlenip, yola çıkmaya hazır olacağız!”

Küçük Kaya’nın yüzü yeniden aydınlandı. “Haklısınız. Yarına kadar bekleyebilirim. Bekle bizi kristal seremoni!”

Herkes sevinçle gülümsedi. Bu maceraya atılmayı beklemek ne zordu!

Grup, ertesi gece Trol Vadisi'nden ayrılma hazırlıkları yaptı. Küçük Kaya arkadaşlarıyla çıkacağı bu yolculukta, iz takibi kristalini kazanma umuduyla doluydu.

“Arayışımız bugün başlıyor!” dedi neşeli çılgınlıklarla. “Çok yakında Büyük Pabbie’yi bulacağız. İz takibi kristalimin ışıklarına kavuşacağım ve seremoniye başlayabileceğiz!”

Kristoff, Anna ve Elsa, Küçük Kaya’nın coşkusu karşısında gülümsemekten kendilerini alamıyorlardı. Bu heves, hepsini sarıp sarmalıyordu!

Tam çıkarlarken Bulda onları durdurdu ve “Daha kalın giyinseniz iyi olur, yoksa üşütürsünüz,” dedi.

Gruptakiler yanıt vermeye fırsat bulamadan, yosun ve yapraklardan yapılmış özel pe-

lerinler taşıyan troller ortaya çıkıverdi.

Elsa, “Çok naziksiniz fakat ben soğuktan pek etkilenmiyorum,” diyerek kibarca reddetti.

“Seve seve giyerim!” dedi Olaf mutlulukla.

Anna ve Kristoff da pelerinlerini alınca, troller giyinmelerine yardımcı oldular. “Tıpkı bir ormana benzedim,” dedi Olaf etrafında fır dönüp, giysisini gerçek bir pelerin gibi havalandırarak. Derken fırıl fırıl dönerken hızlandı da hızlandı... Ve pat! Havalara uçan pelerin bir ağacın üzerine konuverdi! “Öyle hafif ve uçucu ki,” diyordu hâlâ dönmeye devam eden Olaf. Kıyafetin üzerinde olmadığını fark etmemiști bile.

Kristoff omuzlarında yosunlu peleriniyle duran Anna’ya bakarken, onu Trol Vadisi’ne götürdüğü ilk günü düşünmekten kendini alamadı. Troller ikisine de, yosun, ince dallar ve yapraklardan yapılan, seremoniye özel

taç ve pelerinler giydirmiş, sonra da onları evlendirmeye çalışmışlardı! Orada öylece durup Anna'ya bakakaldığı an, kendini nasıl gülünç hissettiğini hatırladı birden. İşte şimdi de birbirlerine gülümsüyorlardı, çünkü aynı şeyleri düşündüklerini hissetmişlerdi!

“Yola çıksanız iyi olur,” dedi Bulda, önce gökyüzüne bakıp sonra da gruba dönerek.

*“GÜNEŞ DİNLENDİRİRKEN UYKULU BASINI,
UYKUMUZDAN KALKMALIYIZ BİZ TROLLER,
YERKÜREYE VAZİFELER YAPILMALI,
YILDIZLAR VE AYIN IŞIĞI SÖNMEDEN.”*

Elsa ve Anna birbirlerine bakıp *hiçbir şey anlamadım* dercesine omuz silktiler. Anna, Kristoff'un kulağına eğilerek, “Çeviri lütfen!” diye fısıldadı.

“Troller gün boyu uyur ve işlerini geceleri yaparlar!”

“Doğru,” dedi Anna başını eğip onaylayarak. “Bunu biliyordum.”

Küçük Kaya kristal kesesinin bağcığını kontrol edip, “Ben hazırım,” dedi gülümseyerek. Güz saati hızla ilerliyordu ve seremoniden önce Büyük Pabbie’yi bulmak için fazla vakitleri kalmamıştı. Veda edip ayrılmaya hazırđılar.

Bulda Kristoff’a tekrar sıkıca sarılarak, “Görüşürüz ve iyi şanslar,” dedi.

Troller de Küçük Kaya’ya bol bol şans dileyip el salladılar. “Herkes teşekkürler!” dedi Küçük Kaya, Kristoff ve yeni arkadaşlarıyla beraber yola çıkarken.

Grup, yalçın kayaların üzerinden atlaya atlaya tepelere tırmanırken yıldızlar gökyüzünden göz kırpyordu. Enerjileri yerindeydi. Elsa ve Anna bu maceradaki beklenmedik gelişmenin şaşkınlığı içindeydiler. Genç bir trolle iz peşinde, bir gece arayışına koyula-

cakları kimin aklına gelirdi?

“Şey, sen haklıydın Kristoff,” dedi Anna.

“Ne hakkında?”

“Gerçek bir macera...”

“Sürprizlerle doludur,” diye tamamladı Kristoff.

“Şimdi resmileşti işte. Bu herkes için gerçek bir macera. Benim için bile.”

BÖLÜM

4

KÜÇÜK KAYA VE ARKADAŞLARI Trol Vadisi'ne bakan sarp kayalıkların tepesine çıktıklarında, uzaktaki sıradağlar da tüm heybetiyle ortaya çıktı. Elsa, yüksek bir tepenin üzerindeki gökte dans eden, soluk yeşil renkteki kuzey ışıklarını işaret etti. Işıklar çok parlak olmasa bile haşmetli görüntü hepsini etkilemişti. Öyle sakince durup birkaç dakika hayranlıkla ışıkları izlediler.

“Kuzey ışıklarının kaybolmadığını görüyor musun Küçük Kaya?” dedi Elsa. “Belki de bu taraftan gitmeliyiz.”

“Tıpkı düşündüğüm gibi!” dedi Küçük Kaya birden zıplayıp gurubun önüne geçerek. O önde, diğerleri arkada yol ilerlerken patika dağa dolanıyor, arazi giderek daha az kayalık oluyordu.

Tırmanış devam ederken, Küçük Kaya iz takibiyle ilgili gelişigüzel şeyler anlattı. “Troller kadim zamanlardan beri izcilik yaparlar. Kadimler bunun yerküreyi okumaya benzediğini söylerler,” dedi önce. Sonra sözlerine eşlik eden kahkahasıyla, “Tabii, daha etkileyici tınlı ses tonlarıyla,” diye ekledi. Ses tonunu tıpkı yaşlı, bilge bir trol gibi derin ve gizemli hale getirerek, “Toprağın saçtığı kokuları bilir troller, iz sürerler ki bulsunlar..” diye devam etti. Fakat sonra birkaç kez öksürdü. “Neydi,

neydi neydi?” diye diye kendi ses tonuna geri döndü. Sonra da utangaç gülümsemesi yerini kahkahalara bıraktı ve “Gerisini hatırlamıyorum, fakat ana fikir böyleydi,” diye bitirdi.

“Sorun yok,” dedi Anna. “Trol bilgeliğinin sade halini de severiz.”

“Evet,” diye onayladı Elsa. “Kadim trol konuşmaları biraz kafa karıştırıcı olabiliyor.”

“Anlıyorum,” dedi Küçük Kaya. Yol üstündeki bir ağaç köküne doğru zıpladı fakat kökün orta kısmının çürümüş olduğunu fark etmemişti. Bir ayağı dosdoğru deliğe girip sıkıştı. “Her neyse troller doğal izcilerdir,” dedi hiç belli etmeden. Sıkışan ayağını kurtarmaya uğraşırken doğal davranmaya çalışıyordu. “Benim gibi birinci seviye troller için bu durumlar normaldir.” Küçük Kaya biraz daha çabaladı fakat kısa ve kalın ayağını bir türlü kurtaramadı.

“Çok, çok doğru,” dedi Kristoff eğilip, Kü-

çük Kaya'nın ayağını ağacın kökünden tam da olması gerektiği şekilde çıkarırken.

“Teşekkürler Kristoff,” dedi Küçük Kaya. Gülümsedi ve yine patikaya zıplayarak gruba öncülük etmeye başladı.

“Mükemmel iz sürmek trollerin doğasında vardır,” ded Kristoff.

“Gerçekten öyle,” dedi Küçük Kaya.

Sonra yolları ansızın bir açıklığa çıkınca durdu, tabii arkasından takip edenler de. Dağ yolu burada üçe ayrılıyordu. Hangisini seçeceğinden emin değildi. İncelemek için durakladı. Işıl ışıl gözleriyle bir o yana, bir bu yana bakıyor, ellerini ayaklarını gergin gergin kıpırdatırken derin düşüncelere dalıyordu.

En sonunda, bir ipucu umuduyla Kristoff'a döndü. Kristoff için durum netti: Küçük Kaya yanlış yolu seçmekten korkuyordu.

“Bu yol Trol Vadisi'ne geri döner,” dedi Kristoff ilk yolu göstererek.

Küçük Kaya elleri ayakları hâlâ kıpır kıpır, dikkatle diğer iki yola bakıyordu. Yeniden Kristoff'a döndü, sonra ayağını kaldırıp orta yola minik bir adım attı.

“Bu yol Erindel'e gidiyor,” diye fısıldadı Anna. Küçük Kaya minik adımını çabucak geri çekti. Trollerin, çok insan bulunan yerlerden kaçındıklarını herkes bilirdi.

Geriye tek bir yol kalmıştı, Küçük Kaya başını sallayarak üçüncü yola yürüdü. “Bu taraftan!” dedi kendine en güvenen ses tonuyla.

Böylece grup dağ yolunda ilerlemeye, Küçük Kaya da tüm o değişik iz takibi teorileri ve hikâyelerini anlattığı gevezeliklerine devam etti. Bir tanesi, yerkürenin iki farklı ucundan birbirlerinin izini süren ikiz trollerle ilgiliydi; bir diğeri, tek burun deliği olan ve ta yirmi mil öteden koku alabilen kadim bir trolle. Topraktaki, kumdaki, çamurdaki ve hatta sudaki tüm iz takibi örneklerinden

bahsetti. Herkes Küçük Kaya'yı dinlemekten keyif alıyor olsa da anlattıklarının ne kadarının doğru olduğunu merak etmiyor değildi!

Küçük Kaya birden elini kaldırarak, "Herkes beklesin!" diye bağırdı. Gruptakiler dönüp Küçük Kaya'ya baktılar. Bakalım bu defa ne yapacaktı? "Bir koku alıyorum," dedi. Havayı kokluyor, burun delikleri kabarıp sö-nüyordu.

Kristoff, Küçük Kaya'nın etrafında durmuş, çalışmasını izleyen arkadaşlarına, "Troller inanılmaz bir koku alma duyusuna sahiptirler," diye fısıldadı.

"Bence bu Büyük Pabbie'ye ait," dedi Küçük Kaya. Yere eğildi ve sağa sola yönelerek, toprağın her milimini koklayıp zikzaklar çizerek kokunun kaynağına ulaşana kadar ilerledi.

İşte bir toynak! Ayağa kalkıp bakınca da bir Ren geyiğiyle göz göze geldi.

“Hmm, bu Sven,” dedi Kristoff usulca.

Küçük Kaya yaptığı hataya kıkır kıkır gülerken, “Aman aman! Sanırım biraz fazla heyecan yaptım. İz takibi becerilerimi kullanıp Büyük Pabbie’yi bulmak için çok sabırsızlanıyorum da!” dedi.

“Her şey yolunda,” dedi Anna. “Hepimiz heyecanlıyız, tabii biraz da gergin. Bu yüzden ne hissettiğini çok iyi anlıyoruz.”

“Bence harika iş çıkartıyorsun,” dedi Olaf.

“Ve eğer Sven’i kaybedersek, onun izini sürebileceğini de biliyoruz artık,” diye ekledi Elsa.

Küçük Kaya içtenlikle gülümsedi. Böyle mükemmel arkadaşları olduğu için minnettardı.

“Bir fikrim var,” dedi Elsa. “Zihninizi dindirecek bir öyküye ne dersiniz?”

“Ahh, öykülere bayılırım,” dedi Olaf.

“Harika bir fikir,” diye onayladı Anna.

Kristoff da aynı fikirdeydi. “Yol buradan devam ediyor. Herhangi bir yere sapmayı düşünmek zorunda kalmadan sadece seni izleriz. Ne dersin?” diye sordu Küçük Kaya’ya.

“Bence haklısın,” diye cevap verdi Küçük Kaya, parmağını diliyle ıslatıp rüzgârı test edermiş gibi havaya tutarken. “Evet,” dedi çok ciddi bir ifadeyle. “Öykü için mükemmel zamanlama. Patikayı takip ederek Elsa’yı dinleriz. Dört dörtlük bir plan.” Elsa’ya dönüp gülümseyerek “Aklında bir hikâyeye var mı?” diye sordu.

“Kuzey ışıklarıyla ilgili en sevdiğim hikâyeyi anlatmayı düşünüyordum. Anna’nın da bana yardım edeceğinden eminim,” dedi kız kardeşine gülümseyerek. “Işıklar *senin* aklına ne getiriyor Anna?”

Anna’nın bakışlarından, Elsa’nın ne demek istediğini tahmin ettiği belliydi.

Hikâyeye Anna başladı...

BÖLÜM 5

ANNA: Küçük birer çocukken, kuzey ışıklarını çok severdik. Fakat onları tam anlamıyla hiç izleyememiştik. Sadece uzak ışıltıları görebiliyorduk. Şatonun yüksek bir penceresinden bakıp da ışıltıları güçlkle gördüğümüz zaman ya da fiyorttaki yansımalarını yakaladığımızda çok heyecanlanırdık. Yine de bu seyir hep kısa sürerdi. Hava karardıktan kısa süre sonra da nazlana nazlana yataklarımıza uyumaya giderdik. Geç

saate kalmaya ya da kuzey ışıklarını gerçekten görebilmek için şato duvarlarının ötesine geçmeye izin yoktu.

Geç saatlere kadar uyanık kalıp ışıkların peşine düşmek için anne babamızdan her fırsatta izin isterdik. Şatonun dışına, uzağa gitmek istiyorduk; karanlık bir yere gittiğimizde ışıkları en parlak ve en renkli hâleriyle göreceğimizi biliyorduk.

ELSA: Yüz kez izin istediyseniz, yüz defa hayır dediler. Bir sürü de sebep sıraladılar: “Çocuklar erkenden uyumalıdır.”

“Dinlenmeniz gerek.” Işıkları pencerenizden de görebilirsiniz.” Fakat bu sebeplerin hiçbiri ışıkları düşünmemizi engellemiyordu.

ANNA: Derken bir gece, annemle babam bizi yatağımıza yatırıp, üstümüzü örterek hikâyeler okumak

yerine bir sürpriz yaptı ve birlikte dışarı çıkıp at arabamıza bindik!

Babam gülümseyerek, "Sanırım bu gece şu kuzey ışıklarını aramanın zamanıdır. Ne dersiniz kızlarım?" dedi. Sesi neşeliydi ve bize sürpriz yaptığı için çok gururluydu.

Gerda ve Kai bize sıcak çikolata hazırlamışlardı, biz de arabanın arkasına, battaniyelerimizin altına kurulduk. Gerda'nın "İyi eğlenceler Prensesler," diye fısıldadığını hatırlıyorum. Gözlerimizin içi parlayarak kıkır kıkır gülüyorduk ve tamamen sessizdik!

ELSA: Ki bu da pek sık olan bir şey değildir.

ANNA: İkimiz de çok şaşkındık. Yüzünün halini hâlâ hatırlıyorum!

Böylece, at arabamız şatonun giriş kapılarını ve köprüyü geçerken, birbirimize sokulup sıcacık yerlerimize yerleştik. Babamız arabayı gece vakti

tamamen farklı görünen kuzey dağlarının eteklerine doğru sürerken, Erindel'in gözden kayboluşunu izledik.

Dağ eteğine gelince durduk ve annemle babam arabadan inmemize yardım ettiler, sonra hep birlikte dağa tırmanmaya başladık. Bize böyle bir macera yaşattıklarına inanamıyorduk. Gece karanlığı olsa da parıl parıl parlayan milyonlarca yıldız ve şahane dolunay, gittiğimiz her yeri aydınlatan ışıklarını yolumuza seriyorlardı.

Dağın tepesine ulaştınca bir çayır görüldü. Babam ve annem bu açıklık alana battaniye serip yıldızları izlemeye başladılar, beraber oturmayı teklif ettiler.

Olacak iş miydi bu! Bu kadar görecek ve yapacak şey varken orada öylece oturamazdık! Çayıra doğru

koşarak hemen keşfe başladık. Karanlıkta saklambaç oynuyor, uzun otların, kaya parçalarının, ağaçların arkasına saklanıyorduk...

ELSA: Ve arkalarından zıplayarak çıkıp BÖÖ! diye birbirimizi korkutuyorduk!

ANNA: Ah, Elsa Ah!

ELSA: Öyle güzel zaman geçiriyorduk ki yolculuğun esas amacını unutmuştuk. O anlarda kuzey ışıklarını görüp görmemek pek de önemli değil gibiydi.

ANNA: Fakat pembe ve yeşil ışıklarla parlayan kurdeleler birdenbire ortaya çıkıp da gökyüzünde çağlamaya başlayınca... Daha önce gördüğümüz hiçbir şeye benzemiyorlardı. İkimiz de soluğumuz kesilmiş hâlde, hayran hayran izlemeye daldık.

Ben daha da yakınlarında olmak istedim ve dağa doğru koşmaya başladım... Bir saniye

bir saniye, dağın tepesinde miydik? Yoksa yokuşta ya da...?

ELSA: Hayır, yokuşta değildik.

ANNA: Ağaca mı tırmanmıştık? Yok yok, öyle de değildi. Bu kısımlar hafızamda net değil.

ELSA: Kardan merdiven yapmak için güçlerimi kullanmıştım.

ANNA: Doğru ya. Şimdi anlaşıldı. Işıklara doğru, gittikçe yükseğe koştuğumu şimdi hatırladım. Ama sihirli kar merdiveni kısmını hatırlayamıyorum. Her şeyi anlat Elsa!

ELSA: Işıklara doğru kıvrılan o merdiveni ben yaptım. Merdiven göğe doğru yükseldikçe biz de birbirimizi kovalıyorduk. Sanki gökyüzüne doğru koşuyorduk. Korkmuş olmalıyız; aslında, ben biraz endişeliydim. Fakat sen durmak istemedin ve devam ettik!

ANNA: Sonra ne oldu peki? En yükseğe mi koştuk?

ELSA: Öyle de denebilir. Öyle çok koştuk ki sonunda nefes nefese kalıp en tepede bir yere oturduk.

ANNA: Evet, yan yana oturup ışıkları izlemiştik. Tüm gökyüzünü kaplayışları şu an bile aklımda, hayal edebileceğimden çok daha görkemli ve esrarlıydılar. Sonra da ışıklara bakıp dilek tutsak mı diye konuşmuştuk... Hatırladın mı?

ELSA: Evet.

ANNA: Kuzey ışıklarını dilek yıldızlarından daha güzel bulmuş, hatta belki de en güçlü ve en büyük dilek yıldızı o ışıklardır diye düşünmüştük. Sonra gözlerimizi kapadık ve düşündüklerimiz gerçek mi diye dilek dileyelim dedik. Gözlerimizi kapadık ve... Dileğimizi hatırlıyor musun?

ELSA: Tabii ki. Birlikte yine böyle maceralara çıkmayı diledik... Büyüdüğümüzde bile.

ANNA: Doğru. Sonra sanki, ışıklar dileğimizi duymuş gibi yanıt geldi ve hafif bir kar başladı! Etrafımızdaki her şeye kuzey ışıklarının parlaltısı yansiyordu. Bir dakika...Bunu da sen mi yapmıştın yoksa?

ELSA: Evet, bendim.

ANNA: Gerçekten güzeldi.

ELSA: Harikaydı.

BÖLÜM

6

“VAY VAY,” DEDİ KÜÇÜK KAYA. “Ne inanılmaz macera!”

Elsa öykülerin gücünü bilirdi. Bu kısa hikâyenin, Küçük Kaya'nın endişelerini gidermekten daha fazlasını başaracağını, olaylara biraz daha farklı bakmasını sağlayacağını umuyordu. “Gördün mü Küçük Kaya!” dedi, minik trolü hafifçe dürterek. “Yeni deneyimler başta ürkütücü olsa da gerçek birer maceraya dönüşebilir.”

“İşte bu doğru,” dedi Anna. Elsa’nın neden söz ettiğini biliyordu. Küçükken anne babası da aynı şeyi yapardı. Anlattıkları harikulade hikâyelerde, tıpkı saklı hazineler gibi gizlenmiş, “Korkunun seni esir almasına izin verirsen, mükemmel bir deneyimi kaçırabilirsin,” gibi dersler olurdu.

“Söylediğini anlıyorum,” diye onayladı Küçük Kaya. “Ben de boğazımı acıtacağını düşünerek devedikeni yemekten korkardım. Fakat korkumun üstesinden gelip de ağzıma atar atmaz, şahane tadını aldım! Ayrıca çok da yumuşaktı. Hatta şimdi en sevdiğim atıştırmalık oldu.” Başını dikleştirip, yaylanarak yürüdü, “Fakat devedikeni sadece troller yemelidir,” diye de ekledi.

Kahkahasını zor bastıran Kristoff, “Konu tamamen anlaşılmıştır,” dedi Anna ve Elsa’ya gülümseyerek.

“Bakın,” dedi Küçük Kaya yakındaki bir

doruğu gösterip. “Dağın tepesine az kaldı! Hadi koşalım!” Genç trol hızla koşarken, grup da arkasından takip etti ve açıklık alan giderek daha alçakta kaldı.

Tepeye varınca, bir süre önlerinde uzanan dağ sıralarını gözlediler. Büyük Pabbie nerede olabilirdi? Daha gözlerden uzak bir sürü yer vardı.

Küçük Kaya ince bir kar tabakasını gösterirken, ayak parmakları kıpır kıpır etti.

“Kar!” dedi Olaf neşeyle. “Ayak parmaklarım olsaydı da ben de kıpırdatsaydım.”

“Burası kesinlikle daha soğuk,” dedi Anna yosunlu pelerinine sarınarak.

Grup platoyu aşana kadar yola devam etti ve donmuş bir nehre ulaştı. Kristoff karşıya geçerlerken dikkatli olmalarını tembihledi.

Küçük Kaya ayağıyla buza birkaç kez vurup kontrol ederek, “Hiç merak etmeyin,” dedi. “Buzu tanırım. Buz kristalimi kazan-

dım, hatırlasanıza?” diye de ekledi keyifle kı-kırdayarak. “Şunu söyleyebilirim ki, bu buz feci kalın.” Hâlâ lider olduğundan emin bir şekilde grubun önüne geçerken, “Endişenin gereği yok,” dedi. “Her şey kontrol...”

ÇATIRT!

Küçük Kaya'nın ayağı buzun içine girmişti!

Herkes donakaldı, en ufak bir hareket, buzdaki çatlağın büyümesine sebep olabilirdi. Gözler korkuyla büyürken, güvenli bir yer arayışı başladı. Anna nehir kıyısının iyice yakın olduğunu fark etse de bu tehlikeli nehri geçmeleri için hâlâ bir yol yoktu.

Küçük Kaya'nın ayağının altındaki buz birden kırıldı! Anna ve Kristoff, trolü buzlu suya düşmeden bir saniye önce yakalamayı başardılar, ancak onun ağır gövdesini tutmak güç istiyordu. Anna hızlıca bir sonraki adımlarının ne olacağını düşündü ve “Elsa!”

diye seslendi. “Belki de bir merdiven bizi karşıya geçirir?”

Az önce birlikte anlattıkları hikâyeyi anımsayan Elsa, kollarını çabucak havaya doğru salladı. Önce bir buz sihri yükseldi başlarının üzerine. Sonra kıvrıldı, büküldü ve buzdan bir merdivene dönüşerek, tıpkı bir köprü gibi nehri aştı!

Bu zarif merdiven bir anlığına herkesi hayran bıraktı. Sanki bir sanatçı, yıllarını vererek her bir kenarını oymuş, her kıvrımı ve basamağı mükemmelleştirmişti.

“Bir kaçış planı için fazla şatafatlı değil mi?” dedi Anna.

Elsa hafifçe omuz silkerek, “Sanırım merdivenlerim yıllar boyunca gelişme gösterdiler.”

Herkes merdivene doğru koştu ve tırmanırken olabildiğince hızlı ve dikkatli hareket ettiler. Fakat tam kemerin üstüne geldiklerinde... **ÇATIRT!** Merdivenin altındaki buz

da parçalanmaya başlamıştı!

Küçük Kaya çaresiz bakışlarıyla, “Şimdi ne yapacağız?” diye haykırdı.

Nehir boyundaki buzlar çatır çutur kırılırken, merdiven de sarsılıyordu. Buz tutmuş nehre düşmeleri an meselesiydi.

“Hey hey, ne tatlı bir sallanma!” dedi Olaf.

Elsa bir an bile düşünmeden kollarını yeniden salladı ve sihir sanki yerden göğe yükselip yeni bir buz anaforu oluşturdu. Bu defa her birinin yanında altı ayrı buz kızağı biçimlendi. “Atlayın!” diye bağırdı Elsa.

Buz merdiveni yan yatmaya başlarken, herkes kızağa zıpladı. Savrularak köprü kemerini aştılar ve donmuş nehrin üzerine konarak kaymaya başladılar.

Kızaklar buzun üzerinde hızlandıkça, grubun çığlıklarıyla yer yerinden oynuyordu.

“Heyooo!” diye bağırdı Küçük Kaya yüzünde güller açarak. Hiç böyle capcanlı bir

biniş tecrübesi yaşamamıştı!

“Hayatımın en iyi gezintisi!” dedi Olaf
çığlık atarak.

Öyle hızlanmışlardı ki yere indikten
sonra da bu ivmeyle donmuş nehrin üye-
rinde kaymaya devam ettiler!

BÖLÜM

7

KIZAKLAR YAVAŞLAYIP DURDUĞUNDA, sevinç çığlıkları sürüyordu. Dağın öte tarafına geçmişlerdi işte!

Küçük Kaya, Elsa ve Anna'ya gülümseyerek, “Bizi kurtardınız!” dedi ve kızığından inip onları kucakladı. “Anna, sen merdiven yapmayı akıl ettin. Elsa, sen de o kızakları yapmak için bir an bile tereddüt etmedin!” Gözlerinden hayranlık ve minnettarlık okunuyordu. “İkiniz de korkusuzsunuz!”

Küçük Kaya kesesini çıkartıp bağcığı çözdü. Işıldayan kristallerden birisini alıp uzatarak, “Buz kristalimi sizle paylaşmak isterim, çünkü buza korkusuzca göğüs gerdiniz,” dedi.

Kızlar çok duygulandılar. Zorlukla kazanılmış kristalini paylaşması ne nazik ve yüce gönüllü bir davranıştı! Küçük Kaya’ya kocaman sarılarak teşekkür ettiler.

Anna kristali avucunun içinde sımsıkı tutuyordu. “Senin için ona iyi bakacağız,” dedi. “Seremoni için ona ihtiyacın olana dek.” Gü-lümsedi ve kristali kesesine koydu.

Grup yeni bir yol ayırımına geldiğinde Küçük Kaya idareyi ele almaya hazırdı. Anna ve Elsa gibi korkusuz olmak istiyordu. Derin bir nefes aldı ve hiç düşünmeden ortadaki yola yöneldi.

Kristoff hafifçe öksürüp ses tonunu ayarlayarak, “Bu yol nehre geri dönüyor,” diye fışıldadı.

Küçük Kaya topuğunun üzerinde döndü ve hatasının bu anı bozmasına izin vermeden diğer yola saparak, “İşte buradan!” diye yol gösterdi.

Güneş kısa süre sonra gece karanlığını aydınlatmaya, Küçük Kaya da yavaş yavaş esnemeye başladı.

“Burada durup dinlensek iyi olacak çünkü troller genelde gündüz vakti uyurlar,” dedi Kristoff. “Sen ne dersin Küçük Kaya?”

“Bence iyi fikir,” dedi tekrar kocaman esneyerek. “Siz de yorgunsunuz.”

Anna yol üstündeki bir açık alanı işaret ederek, orada uygun bir yer bulabileceklerini söyledi. Herkes aynı fikirdeydi. Uzun süredir yoldaydılar. Açıklığa doğru yürüyüp küçük bir derenin yanında harika bir yer keşfettiler.

Burası sarp dağlardan ve tepelerden daha sıcak ve rahattı. Büyük ladin ve çam ağaçları açıklığı çevreliyor, derenin hafif hafif çağlayışı ninni gibi tatlı ve dinlendirici geliyordu.

Küçük Kaya yosun kaplı bir ağaç kökünün kenarına oturur oturmaz, top gibi kıvrılıp uykuya daldı. Bu haliyle yerdeki herhangi bir kayaya benziyordu.

Elsa ve Anna, kısaca konuşmak için Kristoff'u bir köşeye çağırdılar.

“Küçük Kaya'yı hayal kırıklığına uğratmak istemeyiz,” dedi Anna. “Fakat kaygılanmalı mıyız acaba? Sadece iki gecemiz kaldı, sonra... Zaman dolacak.”

“Yani, biz biraz endişeliyiz,” diye açıkladı Elsa. “Ya seremoniyi kaçırsa?”

“Ya Büyük Pabbie'yi bulamazsak?” diye ekledi Anna. “Ya da bulsak ve seremoniye zamanında yetişsek bile Küçük Kaya'nın iz takibi kristali ışıldamazsa?”

Kristoff prenseslerin kaygılarını anlıyordu. “Pekâlâ. Seremoniyi kaçırmaz ya da kristalini kazanamazsa, gelecek seneye kadar beklemesi gerekir,” dedi ve olacak şey değil dercesine başını sallayıp iç çekti. “İşte o zaman morali çok bozulur.”

Anna ve Elsa başlarını sallayarak onayladılar. Küçük Kaya'nın, hedefine bu denli yaklaşmışken geri dönmek zorunda kaldığı takdirde ne kadar üzüleceğini tahmin edebiliyorlardı. Genç trol çok gayretliydi, onun başarmasını gerçekten istiyorlardı. Fakat aynı zamanda bir şeyi çok istemenin yetmediğini ve kaygılanmaktan fayda gelmediğini de biliyorlardı.

“Sanırım tek yapabileceğimiz yola devam etmek,” dedi Anna.

“Ve ona destek olmak,” diye ekledi Elsa. “Küçük Kaya uyanır uyanmaz yola çıkmaya hazır oluruz.”

Herkesin dinlenmeye ihtiyacı olduğunun farkındaydılar. Önlerinde uçsuz bucaksız dağlar uzanıyordu ve yolculuğun ne kadar devam edeceğini bilmek olanaksızdı.

Kristoff ve Elsa hemen uyuyakaldılar, Anna ise günlüğünü yazmak için biraz zaman ayırdı. Son cümlesini bitirmeden gözleri kapandı ve o da uykuya daldı.

BÖLÜM 8

GÜNEŞ UFUKTA ALÇALMAYA BAŞLAYIP, gökyüzü pembe ve turuncunun tonlarına boyanırken, Küçük Kaya'nın küçük bir kaya halini verdiği vücudu da eski haline döndü. Uyku sersemi bir hâlde, "Lütfen şapkalı mantarımı almayın. Hayır, yemek istiyorum, nasıl da gevrek görünüyor," diye sayıklıyordu. Sonra gözleri açılıverdi. Ağzının suyunu temizledi ve oturdu. Uyuyan arkadaşlarını ve çevredeki dağları fark etti. Bir saniye sonra

da nerede olduğunu ve ne yaptığını hatırladı. Emin olunca da heyecanlandı ve ansızın havaya sıçrayarak, “Hey millet, kalkma zamanı!” dedi neşeye.

Yakındaki bir patikada dolaşan Olaf, Küçük Kaya'nın sesini duyar duymaz koşarak geldi ve “Merhaba Küçük Kaya!” dedi sevinçle.

Olaf'ın çoktan uyanmış olduğunu gören Küçük Kaya şaşkınlıkla gülümsedi. Ancak kardan adama bakınca onda bir farklılık olduğunu hissetti. Yalnızca ne olduğundan emin değildi.

“Heyecandan uyuyamadım ve keşfe çıktım!” diye açıkladı Olaf. Dağ yamaçlarına doğru gezintiye çıktığını da söyledi ve “Orada olmak bir harika!” diye ekledi sevinç çığlığıyla. “Görecek öyle çok şey var ki. Etrafta yürürken bu parlak yeşil böceği buldum mesela! Tam yüzüme doğru uçtu. Öyle şaşırdım ki iki kolum da düşüvermiş! Sonra da sadece

tek kolumu bulabildim... Diğzerinin de bir yerlerden çıkacağından eminim.”

“İşte fark buydu!” diye düşündü Küçük Kaya bir anda. “Belki de kolunun izini sürebiliriz!” dedi keşfe çıkma hevesiyle. “Büyük Pabbie’ye ait bir işaret gördün mü peki?”

“Sanmıyorum... Büyük Pabbie de bu böceği gördü mü merak ediyorum,” dedi Olaf.

Küçük Kaya’nın sabrı kalmamıştı, işleri ele almaya hazır hissediyordu. Uykulayan gruba döndü ve, “Güneş batıp uykuya dalacak, kalkıp iz peşine düşme vakti millet!” diye duyurdu.

“Kulağa ters gelen bir şeyler var,” dedi Anna, uykulu gözlerini aralamaya çalışırken.

“Trol tarzı budur,” dedi Kristoff esneyerek.

“Günaydınlar... şey, yani, iyi akşamlar,” dedi Elsa, iyice gerinirken.

“İyi akşamlar,” dedi, uykulu uykulu gülümserken yattığı yerden kalkıp oturan Anna.

“İşte böyle,” dedi Küçük Kaya, kalın bir ağaç kökünün üzerinde bir ayağını öbürünün önüne dikkatle atıp dengede kalırken. “Biz uyumaya giderken *günaydın*, uyanırken de *iyi akşamlar* deriz.” Ağacın labirent gibi uzanan köklerini üstünde ilerliyordu. “Ve siz arkadaşlar, trol tarzına mükemmel uyum sağladınız.”

Anna ve Elsa bu iltifat karşısında kıkır kıkır gülerek Küçük Kaya’ya teşekkür ettiler. Dereye yönelen Kristoff’u yavaşça takip eden Anna kıyıda yere çömelip, elleriyle su alarak yüzüne çarptı. Buz gibi suyun cildine değmesiyle de, “Çok soğuk!” diye çığlık atması bir oldu.

Kristoff da yüzünü yıkadı ve başını sağa sola sallayıp su sıçratarak “Bırrrr!” dedi. Eğlenmiş görünüyordu. Anna’ya bakıp, “Evet, ama enerji veriyor,” dedi. Yüzü soğuktan kızarmıştı. “Öyle değil mi?”

Anna'nın onaylamaması olanaksızdı. Serin ve soğuk su, uyanmasına kesinlikle yardım etmişti.

“Herkes iz peşine düşmeye hazır mı acaba?” diye sordu Küçük Kaya. Grup bir araya geldiğinde patikaya doğru yürümeye başladılar. “Yolumuz budur!” diye işaret verdi Küçük Kaya, bir kez daha liderliği ele alarak.

Dağ yolu, uzun ladin ve çam ağaçlarından dökülen kozalaklarla doluydu. Bütün zemine saçılmış binlerce kozalak vardı. Anna kozalıklardan birini yerden aldı. Kozalağın güzelliğine hem hayran kaldı, hem de böyle ağır olmasına şaşırırdı.

“Yakala!” dedi Kristoff’a doğru fırlatırken.

“Hop!” dedi Kristoff kozalağı yakalayıp ağırlığını hissedince. “Gerçekten iriymiş.” Kozalak şimdi havada Küçük Kaya’ya doğru uçuyordu.

Kozalağı tek eliyle yakalayan trol, “Ayrıca

çok da işe yarar,” dedi. Sonra da kozalağı tüy tutamlarının arasından geçirdi “Süper tarak olurlar.” Kozalağı sırtına getirip aşağı yukarı hareket ettirdi. “Ayrıca mükemmel sırt kaşırlar ve şaşırtıcı bir lezzetleri vardır.” Ağzını kocaman açıp kozalağı içine itiverdi! Çatır çutur yemesini herkes korkuyla karışık saygıyla izledi. Kozalağı birkaç ısırıkta mideye indiren Küçük Kaya, “Lezzetliymiş, teşekkürler,” diye tamamladı tanıtımı.

Sven de meraklanıp yerdeki bir çam kozalağını dürterek yalamaya başladı fakat tadını beğenmeyince hemen geri çekildi.

“Pekâlâ,” dedi Kristoff, Küçük Kaya’nın yanında yürürken. “Bu gece hangi iz takibi kuralını deneyeceksin?” Trolün potansiyel becerilerini kullanmasını sahiden istiyordu. “Sence ne yapmalısın?” diye sordu tekrar.

Küçük Kaya derin derin düşünürken çenesini kaşıyıp, ağzını bir o yana bir bu yana

büzdü. “Korkusuz ol, gözlemci ol ve buluşçu ol,” diye mırıldandı parmağıyla da tüm iz takibi kurallarını sayarken. “Sanırım gözlemci olmak üzerine çalışıp, ip uçları arayacağım.”

“İşte bu harika bir fikir,” dedi Kristoff.

Küçük Kaya ciddi bir ifade takınarak etrafı kolaçan etti ve “Altına bakılmadık hiçbir çalı kalmamalı,” dedi parmağıyla göstererek. Hemen yakındaki bir fundalığa koştı ve altına baktı, fakat bir findığı koruyan küçük bir sincaptan başka bir şey görünmedi. Yürümeye devam ederlerken, ağaçların altını inceledi ve yalnızca küçük böceklerle karşılaştı. Ağaç dallarına ve gökyüzüne baktı ama sadece kuşları gördü. Hatta bir kayayı bile kaldırıp altına baktı, yine de tek gördüğü toprakta sağa sola kıvrılan solucanlar oldu.

Derken bir kaya parçasının yanı başında çıkıntı yapmış bir şey gördü. Nefes nefese, “Bir ipucu buldum,” dedi hemen koşarak.

Gördüğü şeyi kaldırıncı da keşfi meydana çıktı: kırılmış bir ağaç dalıydı bu.

“Büyük Pabbie bu tarafa gitmiş olmalı!” dedi ağaç dalının olduğu yönü göstererek.

Gözleri fal taşı gibi açılan Olaf, “İşte buradasın Kol!” dedi neşeyle ağaç dalına doğru koşarken.

Dal hareketlenip Olaf’a el sallayınca, Küçük Kaya öyle bir irkildi ki kendini yerde buluverdi. Olaf kolunu aldı ve yerini ayarlayarak gövdesine geri taktı. “Ah, böyle çok daha iyiyim. Teşekkürler Küçük Kaya!” dedi memnuniyetle.

Kristoff, Küçük Kaya’nın hayal kırıklığını fark edince, “Bu, her trolün yapabileceği bir hata,” dedi. “Ayrıca Olaf’a yardım ettin. Kolu sonsuza kadar bu dağda kalsaydı nasıl hissedeceğini düşünsene.”

Gözleri ışıldayan Küçük Kaya, “Haklısın,” dedi. “Bu korkunç olurdu. Kolunu buldu-

ğuma memnunum Olaf!”

“Sen gerçekten iyi bir iz sürücüsün,” diye tekrar teşekkür etti Olaf.

Bu övgüyü duyan Küçük Kaya'nın aklına bir fikir geldi ve kristal kesesini çıkarttı. Kesenin bağcığını çabucak gevşeterek iz takibi kristaline baktı.

Fakat kristalin rengi tıpkı Trol Vadisi'nden ayrıldıkları zamanki gibi soluktu. Küçük Kaya Kristoff'a dönüp kristalini göstererek, “Olaf'ın kolunu bulmak kristalimi parlatır diye ummuştum,” dedi.

Kristoff diz çöktü ve elini süklüm püklüm duran üzgün trolün omzuna koydu. “İyi bir deneme olsa da Olaf'ın kolunu bulmak bir rastlantıydı; sen o ağaç dalının Büyük Pabie'ye götürecektir bir ipucu olduğunu düşünmüştün,” dedi usulca. “Çaba göstermeye devam etmelisin. Eminim bir yerlerde gerçek bir ipucu bulacaksın.”

Küçük Kaya, Kristoff'un haklı olduğunu, yola devam etmesi gerektiğini biliyordu. Kesenin ağzını bağlayarak kristallerini tekrar emniyete aldı ve kendini gülümsemeye zorlayarak gruba döndü: "Pekâlâ, yola devam etsek iyi olur," dedi. "Gözlemcilğimle meşgulüm, bu yüzden de ilerideki dönemde önemli bir ipucu olduğunu düşünüyorum." Gruptakiler etkilenmişlerdi, yol üstündeki tümseklere rağmen Küçük Kaya iyimser olarak çok iyi iş başarıyordu.

Dağ yürüyüşü sürdükçe yol üzerindeki ağaçlar azaldı ve gökyüzü iyice karardı. Gökte hiç kuzey ışıkları belirtisi olmaması grubu umutsuzluğa düşürüyordu fakat yıldızlar, göz kırpan parlak ışıklarıyla geceyi aydınlattılar.

"Hiç bu kadar çok yıldız gördüğümü hatırlamıyorum," dedi manzaradan hoşlanan Anna.

“Gerçekten de çok güzel,” dedi Elsa.

“Hey, yıldızlar gündüz vakti uyuyor ve geceleri uyanıp ışık saçıyorlar. Tıpkı senin gibi Küçük Kaya!” diye ekledi Olaf.

Küçük Kaya gülücükler dağıttı. Daha önce yıldızla hiç benzetilmemişti.

“Ben yıldız izleme kristalimi kazandım, yani size Kuzey Yıldızı’nın nerede olduğunu söyleyebilirim,” dedi pırıl pırıl parlayan bir yıldızı göstererek.

Küçük Kaya bildiği diğer yıldızları da anlatırken herkes dikkatle dinledi. Değişik takımyıldızları bile biliyordu. “İşte şu Tavşan Takımyıldızı,” dedi tavşan şeklindeki yıldız kümesini işaret ederek. “Kulaklarını gördünüz mü?” “İşte şuradaki de Tilkicik Takımyıldızı.” Tavşanın arkasındaki tilki şeklini göstererek, “Bakın işte, tilki tavşanı yakalıyor gibi görünüyor değil mi?” dedi kıkır kıkır gülererek. “Tam arkasında ama onu asla

yakalayamayacak.” Küçük Kaya yıldız bilgi-
siyle herkesi etkilemişti. “Yıldızları severim
çünkü onlar gökyüzünün öyküler anlatan re-
simleridir.”

Yola devam ederlerken, Küçük Kaya başka
takımyıldızları ve hikâyelerini anlatmaya de-
vam etti. Fakat yol üzerindeki bir şey dikka-
tini çekince birden heyecanlandı. “Hey!” dedi
herkesi çağırarak. “Gerçekten önemli bir şey
buldum! Bir ipucu!”

Yerden aldığı parlak yeşil renkli, kalın yo-
sun parçasını göstererek, “Bu Büyük Pab-
bie’nin pelerinininden bir parça!” diye bağırdı.
Yosun parçasını elinde yavaş yavaş çevirerek
her yerini iyice incelemek için yıldız ışığı-
ndan faydalandı. “Evet,” dedi. “Nerede görsem
tanırım.”

Olaf yosuna bakmak için Küçük Kaya’ya
doğru bir adım atınca ayağının üzerinde bir
şey hissetti. “Bak!” diye bağırdı o da, havaya

kaldırıldığı ayağından sarkan bir demet yosunu gösterirken. “Ben de bir ipucu buldum!”

Elsa kimseyi incitmek istemiyordu fakat etrafın yosunlarla kaplı olduğunu da göstermek durumundaydı. “Bunun Büyük Pabbie’nin pelerinine ait olmama ihtimali de var. Sıradan bir yosun da olabilir yani,” dedi nazikçe.

Küçük Kaya çevreye göz gezdirince Elsa’nın haklı olduğunu anladı. Yosunlar yol boyunca, dahası yol üstünde uzanıyorlardı; her yerdeydiler. Aslında ayağında yosun bulan sadece Olaf değildi, hepsinin ayakları yosuna bulanmıştı! Sven’in toynaklarından bile ince yosun parçaları sarkıyor, hayvan homurdanıp tepinerek kurtulmaya çalıştıkça iyiden iyiye yapışıyordu.

Küçük Kaya başını sallayıp iç çekerek, “Haklısın Elsa,” dedi. “Bu Büyük Pabbie’nin pelerinine ait değil. Bu sadece, yosun işte.”

Yosunu omzunun üzerinden attı, ellerini birbirine sürerek kalıntılardan kurtuldu ve yola devam etmeye hazırlandı.

Olaf da Küçük Kaya'yı izleyip aynı şeyi yaptı ve "Sadece yosun," dedi. Tam havaya kaldırıp atmaya hazırlanırken de, "Ama çok güzel bir yosun," deyip yavaşça yere bıraktı yeniden.

Küçük Kaya, "Pekâlâ, yola çıksak iyi olur," dedi ve cesaretinin kırılmasına izin vermeden, kendisini izleyen arkadaşlarıyla birlikte tepeye doğru yürümeye devam etti.

BÖLÜM

9

YÜRÜYÜŞ DEVAM EDERKEN, yollardaki yosunlar da seyrekleşti, çok geçmeden yerler yıldız ışığında parıldayan karla kaplandı.

Daha yükseğe tırmandıkça hava daha da serinledi ve sonunda kar bileklerine kadar yükseldi. Kışın birkaç gün içinde bastıracağını haber veren soğuk bir işaretti bu. Herkesin aklında aynı soru vardı: Büyük Pabbie'yi seremoniye kadar bulabilecekler miydi? Kimse bu soruyu dillendirmek istemedi; böy-

lece sessizce, çok geçmeden ufacık da olsa bir ipucu bulacaklarını ümit ederek yürümeye devam ettiler.

Patika bitip de dağ tepesine yaklaştıklarında, Anna ve Kristoff karda ilginç izler keşfettiler.

“Sanki bunlar Büyük Pabbie’nin izleri gibi değil mi?” diye fısıldadı Anna. Tıknaz trol izlerine bakan Kristoff başını sallayarak onayladı.

“Küçük Kaya!” diye seslendi. “Gel de şunlara bir bak.”

Fakat Küçük Kaya meşguldü. O da patikada bazı izler bulmuştu.

“Bekle Kristoff,” diye seslendi. “Ben burada gerçek bir ipucu, gerçek izler buldum! Büyük Pabbie’ye ait olabilirler.” Bir hevesle izleri takibe başladı. “Aradığım ipuçları bunlar olabilir! Bu izler bizi nihayet...”

İzler son bulduğunda birden konuşması

kesildi ve karşısında...

“Sven?” dedi hayal kırıklığıyla. Ren geyiği sanki gülümser haliyle Küçük Kaya'nın yanağını yaladı. Küçük Kaya iç çekip Sven'in başını sevdi. Sonra da dönüp izleri geri takip ederek bir açıklığa geldi. “Nasıl bu kadar yanılabilirim?” dedi gökyüzüne bakarak, “Nasıl? Hem de her seferinde!” Ah vah ederek kendini sırtüstü karlara bıraktı ve gözlerini gökyüzüne dikti.

“Küçük Kaya,” dedi Kristoff gülmemeye çalışarak. “Gerçekten buradaki izlere gelip bakmalısın.” Fakat Küçük Kaya kıpırdamadı, öylece yatıp yıldızları izlemeye devam etti.

Anna yanına gidip elini uzatarak, “Hadi ama Küçük Kaya,” dedi. “Gelip bakman ve ne düşündüğünü söylemen gerek. İz süren sensin *ve* Büyük Pabbie'yi en iyi sen tanıyorsun. Burada bilirkişi sensin.”

Küçük Kaya, Anna'ya baktı ve duydukları karşısında yüzüne yavaş yavaş bir gülümseme yayıldı. Kendini karlara böyle atarak şapşallık ettiğinin farkındaydı. Uzanıp Anna'nın elini tuttu, Anna onu çekmeye çalıştı fakat Küçük Kaya kayınca ikisi birden yere yuvarlanıverdiler!

“Çok pardon Anna!” diye çığlık attı Küçük Kaya.

Oturup birbirlerinin karla kaplanmış kafalarını görünce de kahkahalara gömüldüler.

“Belki de herkes ayağa kendisi kalksa daha iyi,” dedi Anna.

Küçük Kaya sıçrayarak kalktı, elini Anna'ya uzatarak, “Sana yardım edeyim,” dedi. Anna kendisine uzatılan eli gülümseyerek tuttu ve Küçük Kaya onu çekerek ayağa kaldırdı.

Sonra da Anna Küçük Kaya'yı, Kristoff'la buldukları izlere götürüp, “Ne düşünüyorsun

bakalım?” diye sordu.

Küçük Kaya izleri inceledi.

“Büyük Pabbie’ye ait olabilirler mi?” diye sordu Kristoff.

Küçük Kaya yere eğilerek izleri kokladı. Parmağını karın içinde ilerletip izi takip etti. Sonra sanki boyutlarını anlamak istercesine eliyle ölçüp biçerek çeşitli açılardan baktı. Bir ayağını izlerin arkasına koyup kendi ayağıyla da iz çıkararak, sanki olanca kuvvetiyle düşünüyormuşçasına yüzünü eğip bükerek karşılaştırma yaptı.

En sonunda da kaşlarını kaldırıp Kristoff’la Anna’ya bakarak, “Bunlar Büyük Pabbie’nin ayak izleri!” diye duyurdu. “Herkes bu yöne yürüsün!” Küçük Kaya izleri dik bir yokuşa doğru takip etti.

Fakat tepeye vardıklarında tuhaf bir şey gördüler: Ayak izleri sarp ve kayalık bir yamacın sonunda kayboluyordu.

“Ne oldu şimdi?” diye sordu Küçük Kaya düşünceler içinde. “Bu iyiye işaret değil,” dedi sesi endişeyle titreyerek. Adım atarken hızlı hızlı konuşuyor, Büyük Pabbie’nin başına gelebilecek korkunç şeyleri sayıp döküyordu. “Belki dev bir kuş üstüne çullandı ve pençeleriyle onu kaptı.” İyice huzursuzlanıyordu. “Belki de bir sincap onu lezzetli bir ceviz sandı!”

“Küçük Kaya,” dedi bu endişeli hale bir son vermek isteyen Kristoff.

“Ya da belki büyük ve öfkeli bir kelebek kümesiydi!” dedi kendini durduramayan Küçük Kaya. “İz bırakmadan onu yiyip yuttular!”

“Küçük Kaya!” dedi Kristoff bu defa Küçük Kaya’nın dikkatini çekmeye kararlı şekilde. “Büyük Pabbie eminim iyidir. Bu saydıklarının hiçbiri de olmadı.”

“Nerden biliyorsun?” diye sordu Küçük Kaya.

“Pekâlâ,” diye söze başladı Kristoff. “Bir düşünelim... Büyük Pabbie’yi tutup kapacak kadar büyük bir kuş yok. Ne kadar ağır olduğunu hatırlasana? Ayrıca sincaplar trollerle dosttur. Sizler iyi arkadaşsınız. Bir sincap, bir trolü asla ceviz sanmaz. Ayrıca troller de cevize benzemek için fazla iridirler. Ve kelebekler -sinirli bile olsalar- poleni tercih ederler, trolleri değil.”

Küçük Kaya’nın gülümseyişinin ardından, ufacık kıkırdaması duyuldu, ne kadar gülünç şeyler söylemişti. “Tamam, haklısın,” dedi. “Belki de hayal gücüm biraz çığırından çıktı.”

“Birazcık,” dedi Kristoff şakacı bir tavırla.

Oysa bir süredir gökyüzüne bakan Anna’nın yüzünde endişe vardı.

“Şuna bakın,” dedi, büyük ve karanlık bulut kümesini göstererek. Yıldızların ışığını gölgeleyen bulutlar saniyeler içinde iyice genişledi.

“Fırtına yaklaşıyor gibi,” dedi Kristoff.

Küçük Kaya kaşlarını çatarak, “Yok,” dedi. “Sadece bir bulut gelip geçiyor. Her şey yolunda merak etmeyin. Artık endişelenmeye son verdim. İz takibine de yeni bir kural ekleyeceğim: Kaygılara son. Ne düşünüyorsunuz gençler?”

“Harika bir kurala benziyor,” dedi Olaf.

“Büyük Pabbie’yi bulduğumuzda, bu kuralı eklemesi için konuyu açacağım,” dedi Küçük Kaya.

Ansızın, rüzgâr kuvvetlendi ve ince huş ağaçlarının arasında ışıklar çaldı. Dallar sallanırken sonbaharın son yaprakları da yere düştü.

Çok geçmeden yıldızlar da tamamen kayboldu. Sanki dev bir bulut tarafından yutulmuş, kayıplara karışmışlardı. Kalın bir battaniye gökyüzünü kapladı, rüzgârın uğultusu her saniye artarken, kocaman dağ da ürkütücü bir hâl aldı.

Küçük Kaya gruba dönerek, “Biliyor musunuz, belki de haklısınız,” dedi. Esen rüzgâr tepesindeki küçük saç demetini havalandırıp arkaya yatırıyordu. “Büyük ihtimal fırtına kopacak.” Herkes aynı fikirdeydi. Çabucak bir şeyler yapmaları gerektiğinin farkındaydılar. “Bu seyahat ve keşiflerim konusunda kendimi daha da tecrübeli hissediyorum artık. Siz burada bekleyin millet, ben de gidip sığınak bulayım,” dedi Küçük Kaya.

“OLMAZ!” diye bağırdı diğerleri hep bir ağızdan.

“Ben deneyeyim,” dedi Elsa. “Sanırım yardımcı olabilirim.”

Fırtına şiddetlenirken bir araya gelerek birbirlerini korudular. Kar öyle hızlı yağmaya başlamıştı ki göz gözü görmüyordu.

Elsa kollarını sallayınca buzdan sihri etraflarını anafor gibi sardı. Büyüleyici bir şekilde yükselen bir buz sığınağı etraflarını

çevreledi. En sonunda da buzdan yapı en tepede kıvrılıp kapanarak, iyice bastıran tipiden koruyacak kalınlığa ulaştı. Sanki çok güzel buzdan bir kubbenin içindeydiler.

“İyi fikirdi Elsa,” dedi Anna. “Burası rahat ve güvenli.”

“Bence de bir süre burada kalalım,” dedi Kristoff. “Dışarısı uçuyor sanki.”

”Hey,” dedi Küçük Kaya. “Bir hikâyeye daha ne dersiniz? Var mı anlatacak olan?”

Olaf ağaç dalı kolunu kaldırarak, “Ay, ben anlatırım!” dedi. “Bu fırtına bana bildiğim bir öyküyü hatırlattı. Üstelik kuzey ışıklarıyla ilgili! Dinlemek ister misiniz?”

Hepsi de aynı fikirdeydi: Olaf’ın hikâyesi için mükemmel zamanlamaydı ve kardan adam gülümseyerek anlatmaya başladı.

BÖLÜM 10

OLAF: Karlı bir kış gecesinde, buz gibi soğuk ve karlı bir dağın, Kuzey Dağı'nın tam tepesinde, Elsa beni sihriyle oluşturdu.

Gözlerimi açtığımda inanamadım; etrafımı görebiliyordum! Sonra dedim ki: "Merhaba ben Olaf ve sıcak kucaklaşmaları severim." Konuşabiliyordum! Bu harikaydı! Ah öyle net hatırlıyorum ki.

Sonra hareket ettim! Başımı çevirdim. Eğdim. Öne arkaya baktım ve sağa sola çevirdim. Sol

ayağımı ve saç ayağımı hareket ettirdim. Ah! Sonra da popomu kıpırdattım! Tıpkı böyle sağa sola... ve öne arkaya...Sonra da dönmeye başladım. Sanki dans etmek gibiydi!

Bu yaşadığım en harika şeydi. İlk defa hareket eden vücut bölümlerim olmuştu. Derken tüm o hareket ve kıpırdanmaların ardından, başka bir şey daha oldu: YÜRÜDÜM! Gerçekten de bir yerlere gidebiliyordum!

Böylece yürümeye ve keşfetmeye başladım. Her şeyi görmek istiyordum; her şey çok güzeldi! Etrafta kimse yoktu ama kar vardı... hava vardı... ve buz... ve yine kar... ve yıldızlar... Ay... ve kar.

Bugün çok fazla kar gördük ve şimdi dışarıdaki tiptle birlikte daha da fazla göreceğimize emimim. Yazı ve güneşi severim fakat kışı ve karı da severim. Kar her zaman çok beyazdır, tüy gibi yumuşaktır. Bir kez olsun başka renklerde de olsa

olmaz mı? Belki kırlar gibi yeşil. Ya da bir çiçek gibi pembe. Hepsi de öyle mutluluk veren sıcak renkler ki bütün yıl yaz gibi olurdu!

Şimdi, nerede kalmıştım? Ah, tamam! Etrafı keşfederek dolaşıyor, gerçekten büyük ve dik olan dağdan inerken müthiş güzel vakit geçiriyordum. Aşağıya inerken bacaklarım iyice hızlı hareket etmeye başladı ve daha ne olduğunu anlayamadan koşmaya başladım! Öyle hızlanmıştım ki birden kayıp tepe taklak oldum. Her şey çılgınca dönüyor, dönüyor, dönüyordu. Sanki hayatım alt üst olmuş gibiydi! O kadar hızlıydım ki başım gövdemden düştü. Sonra bacaklarım gitti. Popom. En sonunda da orta kısımım. Her şey dağdan aşağı başka yönlere doğru gidiyordu! Çok da hoşuma gitmişti aslında!

Ah, hayret bir şey. Rüzgâr nasıl kuvvetli değil mi? Biraz da kızgın gibi. Gönülden bir sarılış din-

ginleşmesini sağlar belki. O gece Kuzey Dağı da böyle rüzgârlıydı fakat bu kadar kuvvetli değildi. Bu keyifli sığınağı çok sevdim. Oluşturduğun için teşekkür ederim Elsa.

Evet, hikâyeye dönelim. Parçalar halinde dağdan aşağıya yuvarlanıyor, dünya böyle fır dönerken -heyoooo!- süper vakit geçiriyordum ve bazı parçalarım da yoldan bir şeyler topluyordu. Birkaç dal parçası gövdeme saplandı, popoma bu küçük yuvarlak şeylerden birkaç tane yapıştı... ve birkaç dal da bacaklarıma sıkışıp kaldı.

Sonunda, her şeyimle dağ eteğine inip durduğumuzda etrafıma bakıp kendimi nasıl bir araya toplarım diye düşündüm. Sonra düşündüm ve orta kısıma sıkışan dalları yan taraflara koydum; onlar aslında benim kollarımdı! Ve hareket ettiler! Böylece tüm parçalarımı tek yerden topladım ve doğru yere oturtmaya çalıştım. İlk günüm olduğu

için biraz uzun sürdü tabii. Popomu baş kısmıma taktım; sonra da başım aşağıda kaldı. Orta kısmımı yanlara sonra da tepeye götürdüm. Pek çok farklı şekil denediysem de hiçbiri doğru gibi gelmedi.

Sonra büyük gri bir kuş geldi ve tam yanıma kondu. Ona baktım ve başının en üstte olduğunu gördüm, bir de öyle denedim. Tıpkı onunki gibi başımı yerleştirdim. Sonra bacaklarını fark ettim ve bacaklarımı da öyle taktım.

O yuvarlak şeyleri de popomdan çektim ve ön tarafa taktım. Gördünüz mü? İşte tam burada. Düğmeler! Harika görünüyorlardı. Ah, dalı başımın üstüne takınca saçlarım da oldu! Ama önce alınıma, sonra da kulağımın yerine takmayı denedim. Hatta burnuma bile takmaya çalıştım ama işe yaramadı. O gün burnum olmadı. Burun kısmını Anna halletti. Ne diyordum, biraz sürdü tabii fakat çalıyı da başımın tam te-

pesine koyduğumda her şey yerli yerine oturdu.
Artık mükemmeldim!

Sonra kuş gökyüzüne uçtu. Uzaklara doğru giderken birden parlak bir ışığın belirmediğini gördüm. Kuş yapıyor sanmışım ama hayır, bunlar kuzey ışıklarıydı! Yeşil ışıklar büyüdü, büyüdü, yavaşça yıldızları ve Ay'ı sardı; sanki aşırı yavaş bir kıpırtı gibiydi! Ve genişlemeye devam etti. Gökyüzü de tıpkı benim gibi varlığının farkındaydı! Öyle durup hareket edişini izledim. Daha önce hiç böylesine güzel bir şey görmemişim. Tabii henüz birkaç dakikadır canlıydım fakat hayatımın en iyi günüydü! Çok geçmeden bu yeşillik gökyüzünün neredeyse yarısını kapladı. Bütün gece onu seyrettim. Şimdi ne zaman gökyüzünde kıvrılıp dans eden kuzey ışıklarını görsem o günü düşünür ve böyle güzel bir dünyanın parçası olduğum için çok mutlu olurum.

BÖLÜM 11

“VAY.” DEDİ KÜÇÜK KAYA. “Ne fevkalade hikâyeymiş Olaf!” Yeni arkadaşlarının hikâyeler anlatmalarına bayılıyordu.

Aniden kulağı seğirdi ve elini kaldırdı. “Şşş, bekleyin,” dedi fısıldayarak. “Dinleyin.”

Herkes sessizleşince Küçük Kaya’nın ne duyduğunu -daha doğrusu ne duymadığını- işitebildiler. Sessizlikti bu. Dışarıda uğuldayan ve sığınağın duvarlarını döven fırtına kesilmişti. “Rüzgâr yok,” dedi Küçük Kaya.

“Fırtına dinmiş olmalı!”

Dışarıya göz atan Olaf, Küçük Kaya’yı doğruladı; tipi dinmişti. Kalan bulutlar da geçip gidince yıldızlar ve Ay ortaya çıktı, her yer sakindi.

Küçük Kaya sığınağın kapısındaki kar tümseğinin üzerinden zıplayıp çevreye bakarak, “Vay, ne kadar çok kar var. Dağ karla kaplanmış! Her şey ne kadar da farklı görünüyor,” dedi.

Grup da peşinden dışarı çıktı ve bu harika kış diyarına göz attılar. Tertemiz, pudra gibi kar, soluk ay ışığında mavimsi görünüyordu. Ağaçlardan sarkan buz saçakları kristal süs eşyalarını andırıyordu.

Yolcular yavaş yavaş yürürken, bacakları her adımda kara batıyor, ilerlemeleri zorlaşıyordu.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Kristoff. Derin kar yığıntılarına bata çıka yürürken

Küçük Kaya'ya baktı.

“Gerçekten usulca halledebilirsem, işe yarayabilir,” dedi Küçük Kaya karları elleriyle kaldırırken.

“Şey... ne yapmaya çalışıyorsun?” diye sordu karların içinde zorlukla adım atan Anna.

“Büyük Pabbie'nin ayak izlerine ulaşıyorum,” diye cevap verdi Küçük Kaya. “Fırtına başlamadan hemen önce izleri takip ediyorduk ve eğer izleri bulursam takibe devam edip Büyük Pabbie'ye ulaşabiliriz.”

“İzler uçurumun tepesinde son bulmuştu hatırlasana?” dedi Kristoff.

“Aman,” dedi Küçük Kaya eğildiği yerden birden kalkarak. “Bu kısmı unutmuşum.” Mahcup mahcup gülümsüyordu. “Heyecanlandım galiba. İpucu gerçekten iyiydi.”

“Öyleydi,” dedi Kristoff. “Ve hâlâ işimize yarayabilir.” Pantolonundan karları temiz-

lerken, “Düşünelim bakalım,” dedi.

“Evet,” diye onayladı Küçük Kaya. “Düşünelim. Büyük Pabbie buradaydı; bunu biliyoruz. Peki sonra nereye gitmiş olabilir?” dedi bölgeyi bakışlarıyla tararken.

“Belki de dağın öte yanına gitmiştir,” dedi Elsa. “Şu yöne gidelim. Kim bilir belki de başka bir ipucu bizi bekliyor.”

“O tarafa gittiğine eminim,” dedi Küçük Kaya. “Haydi bakalım!”

Grup tepeyi aşırıp yavaş yavaş bayır aşağı inerken manzara meydana çıktı. Ay, el değmemiş karlarla kaplı, aniden alçalan sarp dağ eteklerini aydınlatıyordu. Yolcular bir sonraki adımlarını düşünerek bir an sessiz sedasız kar örtüsünü izlediler.

Küçük Kaya'nın aklına birden bir fikir geldi. Olaf'a dönerek, “Hey!” dedi. “Hikâyeni hatırlıyor musun?”

“Hı hı, evet hatırlıyorum,” dedi Olaf.

“Yine öyle yapsak nasıl olur ?” diye sordurtrol.

Heyecandan nefesi kesilen Olaf başını salladı. Küçük Kaya’nın dediğini kesinlikle anlamıştı. “Süper olur!” dedi kıkır kıkır gülererek ve ansızın “Aşağıda görüşürüz!” deyip dağın yamacından atlayıverdi! Paldır küldür yuvarlanıyor, vücudunun her bir parçası ayrı yöne gidiyordu.

Hemen peşinden Küçük Kaya da yosunlu büyük bir kaya parçası gibi görünecek şekilde kıvrıldı ve Olaf’ın arkasından kendini aşağı bıraktı.

“Pekâlâ?” dedi Kristoff, Elsa ve Anna’ya bakarak. “Aklınızdan ne geçiyor?”

Sarp dağ yamaçlarına bakarak peşlerinden gidelim mi gitmeyelim mi diye düşünüp tarttılar. Bacakları neredeyse tamamen kara batan Anna, “Yürümek zorluyor!” dedi. Sonra da, “Sona kalan dona kalır!” diye bağı-

rıp yamaçtan zıplayarak kahkahalar atarak kaymaya başladı!

“Görelim bakalım kim sona kalıyor!” dedi Kristoff kendini yamaçlara bırakıp Anna’nın peşinden yuvarlanırken.

“Hey, beni de bekleyin!” dedi eğlenceye katılan Elsa.

Sven de tepeden aşağıya yaylanarak yan yatıp kaymaya başladı. Aşağıya doğru giderken Olaf’ın kafasıyla karşılaştı. “Merhaba Sven,” dedi neşeye karda yuvarlanan kafa.

Dağ eteklerine yapılan yolculuk epeyce sürdü. Güle eğlene peş peşe koşup yuvarlanan yol arkadaşları, her anın tadını çıkardılar.

BÖLÜM 12

KÜÇÜK KAYA DURUR DURMAZ. “Eğlence diye buna derim!” diye çığlık atarak kıvrılmış halinden eski haline dönüverdi.

“Hem de ne eğlence!” diye onayladı Olaf. “Tekrar yapalım bunu!”

Küçük Kaya Olaf’a baktı. Kardan adamın yerde duran kafası, boynuna kadar kara batmış halde gülümsüyordu! Küçük Kaya’nın, bu kafanın Olaf’a ait olduğunu fark etmesi birkaç saniye sürdü, sonra da hemen kalkıp

kardan adamın her yere dağılmış diğer parçalarını toplamaya yardım etti.

“İşte orta kısmın,” dedi gövdeyi taşıırken. “Hey, burnun nerede peki?”

Olaf gözlerini indirip burnu gerçekten var mı yok mu diye kontrol etti. Burunsuz olduğunun hiç farkında değildi. “Ah buruncuğum nerelere gittin?” diye ah vah ediyordu.

Küçük Kaya etrafa bakınca, ağzında Olaf’ın burnuyla duran Sven’i gördü. Ren geyiği gülümsedi ve salyası aka aka havucu karlara bıraktı. Olaf havuca uzandı ve üzerinde hâlâ salya damlaları olan burnunu yüzüne iliştip, “Teşekkürler Sven!” dedi.

Küçük Kaya Olaf’ın diğer bölümlerini de buldu ve kardan adamın kendini toparlamasına yardım etti.

“Teşekkürler Küçük Kaya,” dedi Olaf bacaklarını yerlerine koyarken.

“İşte burada bir kol,” dedi Küçük Kaya,

kolu Olaf'ın gövdesine takarken.

Elsa, Anna ve Kristoff düzlüğe gelip durduklarında kahkahaları hâlâ sürüyordu. Gülmekten karınlarına ağrılar girmişti, öyle ki kendilerine gelip nefes almaları bir dakikayı buldu.

“Berabere kaldık bence,” dedi Anna. Sonra kendini sırt üstü bırakıp kardan bir melek gibi uzandı. Bu yeni yağmış pudra gibi kara dayanamıyordu. Elsa da ona katıldı ve iki kız kardeş, yıldızların ışıldadığı gökyüzüne bakarak bir an yan yana uzandılar.

Küçük Kaya ayağa kalkarak “öhö öhö,” diye boğazını temizledi. Sonra da kristal kesesinin bağcığını çözerken, “Olaf, dedi. “Bir kristal taşımayı hak ediyorsun.”

Olaf'ın soluğu kesildi. Böyle onurlandırıldığına inanamıyordu!

Küçük Kaya keseden parıldayan bir kristal çıkararak Olaf'a uzattı ve “Sana bir sü-

religine kar kristalimi veriyorum çünkü hikâyenle bana bu mükemmel fikri verdin,” dedi.

Olaf kristali kabul ederken tıpkı onun gibi ışık saçıyordu. “Çok teşekkür ederim, ne kadar güzel!” diye ılık attı kristali yanağına bastırırken. “Bulduğum o yeşil böcekten de parlak.” Küçük Kaya’ya kocaman sarılarak yeniden teşekkür etti.

Kristoff, Küçük Kaya’ya bakıp gururla gülümseyerek, “Müthiş bir gözlemcisin Küçük Kaya,” dedi. “Olaf’ın hikâyesinin bu dik yamaçlardan inmeyi sağlayacak geçerli bir yol açtığını fark ettin. Aferin sana.”

Küçük Kaya kıkırdadı. Doğru bir şey yapmak gerçekten harika hissettiriyordu.

Derken yukarılardan gelen bir gürlleme duyuldu. “Sven? Lütfen bana bunun karnının gurultusu olduğunu söyle,” dedi Kristoff.

Birden yer titremeye ve ses her yerde yan-

kılanmaya başladı. Dağın zirvesine bakan Kristoff'un gözleri büyürken, "Çığ geliyor!" diye bağırdı.

"KOŞUN!"

Yol arkadaşları bir an bile duraksamadan tüm hızlarıyla koşmaya başladılar. Fakat derin kar örtüsü attıkları her adımı bir çapaymışçasın daha da derine çekiyordu. Anna dağdaki sivri bir kaya çıkıntısını fark edince hemen işaret verdi.

"Bu tarafa," diye bağırdı. "Herkes kayanın altına!"

Buz yığınları parçalanıyor, kar yağmur gibi yağıyordu; grup, kayanın altında yan yana sığışarak en kötü senaryoya hazırlandı. Çığ giderek yaklaşırken ses de artıyordu!

Fakat o da ne? Çığ tam da sığındıkları kaya çıkıntısının yanına yaklaşınca azalarak durdu. Hafif bir kar serpintisi kayanın üzerinden yağarak yüzlerine dokundu. Derken

üç kar topu önlerine doğru yuvarlanarak, birbirlerinin üstüne çıkıp küçük bir kardan adam oluşturdu. Olaf hemen kardan adamın kafasına gülümseyen bir ağız çizerek, “Merhaba Bay Çığ,” diye selamladı ve gruba dönüp, “O kadar da korkutucu değilmiş,” dedi.

Herkes rahatlayıp derin bir soluk aldı.

“Olaf,” dedi Anna. “Kristalin nerede?”

Olaf kendi etrafında döne döne kristali aramaya başladı . “Hayır olamaz! Küçük Kaya’nın kar kristali nerede? Hayır, hayır, hayırrrr!”

Anna, Olaf arkasını dönünce sırtının tam ortasında bir şey ışıldadığını fark etti. Sonra da gülümseyerek kristali çekip çıkarttı. “Buldum işte! Çığdan kaçarken buraya saplanmış olmalı.”

“Oh, teşekkürler kar,” dedi Olaf gövdesine minnettar bir şekilde hafifçe pat pat dokunarak.

Anna, Olaf'ın kristalini güvenceye almayı önerdi ve kardan adam memnuniyetle kabul edince de kar kristalini cebine, buz kristalinin yanına koydu.

“Hayret doğrusu,” dedi Elsa ufuktan yükselmeye başlayan güneş ışınlarını işaret ederek. “Böyle heyecan içindeyken zamanı tamamen unutmuşum.”

“Ben de,” dedi Anna.

“Büyük olasılıkla... Bir dakika, Küçük Kaya nerede?” diye sordu Kristoff.

“Ah, işte burada,” diye fısıldadı Olaf yerde top gibi kıvrılmış uyuyan Küçük Kaya'ya bakarak. “Belki de burası biraz şekerleme yapmak için uygundur,” diye ekledi sonra. “Uyurken ne de tatlı değil mi?”

Herkes bu asılı kayanın altında kamp kurmakta hemfikirdi. Anna uyumadan önce Kristoff ve Elsa'dan günlüğüne yazmalarını rica etti. Farklı bakış açıları olursa, günlü-

ğünün çok yönlü olacağını düşünüyordu. Böylece onlar da birer kalem alıp notlarını yazdılar.

Anna yazmalarını beklerken, soğuktan korunmak için pelerinine biraz daha sarındı. Maceralarını saatlerce yazabilirlerdi elbette ancak dinlenmeleri de gerekiyordu.

Sığındıkları kaya güneşten çok iyi korusa da, Elsa, Anna ve Kristoff uykuya dalmakta zorlandılar. Zihinleri düşüncelerle doluydu ve hepsinin de kaygısı aslında aynıydı: kış kapıdaydı. Büyük Pabbie'yi bir sonraki gün doğumuna kadar bulamazlarsa, çok geç olacaktı.

“Ay doğmuş bile!” diye bağırdı, gözleri fal taşı gibi açık Küçük Kaya. Gün batımını uykuda geçirdiklerine inanamıyordu. Ay'ın ışığından ve konumundan çok da geç olmadığını anla-

yabiliyordu fakat yine de planladıklarından çok uyudukları açıldı. Hızlıca herkesi uandırıp hareketlendirerek, “Haydi, haydi haydi gidiyoruz!” diye seslendi neşeyle. “Sonbaharın son gecesindeyiz!”

Grup patikadan aşağıya yürümeye başladı. Küçük Kaya, hiç bozulmamış olan pürüzsüz ilk kara bakıyor, neden hâlâ Büyük Pabbie’ye ait izler bulamadıklarını düşünüyordu. Sonra aklına bir fikir geldi: Karın üzerinde olmayan iz, acaba altında olabilir miydi?

“Bekleyin! Belki de bir ipucu bulabilirim!” diye duyuru yaptı gruba.

Sonra da eğilip karları kazmaya başladı, iyice iyice derine doğru ilerledi ve görünürde ayakları kalana kadar da devam etti. Birkaç saniye sonra bir elinde sarılmış halde bir halat ve diğer elinde bir dağcı kazmasıyla yüze çıktı.

“Bakın ne buldum!” dedi yüksek sesle. “Bunlar Büyük Pabbie’ye ait olmalı!”

“Bence bunlar benim,” dedi Kristoff, Küçük Kaya’nın keşiflerini incelerken. “Nereye gittiklerini merak ediyordum doğrusu!”

“Ah tabii, al işte,” diye mırıldandı Küçük Kaya elindekileri Kristoff’a uzatırken. Bir ipucu bulmaya çok yaklaştığını düşünmüştü.

“Ne güzel işte,” dedi Kristoff. “Eşyalarımı bulduğun için sana teşekkür borçluyum.” İpi ve kazmayı Sven’in heybesine yerleştirerek, “Yürümeye devam edelim,” dedi. “Çok geçmeden başka bir ipucu bulacağımıza eminim.”

Yol devam ederken Küçük Kaya da arayışı hakkında düşündü durdu. İz takibi kristalini kazanması gerektiğini, seremonide yer alabilmek için şafak sökmeden Büyük Pabbie’yi bulması gerektiğini biliyordu. Kristoff ve diğer arkadaşları kendisine öyle yardımcı

olmuşlardı ki artık onlar için de başarıya ulaşmak istiyordu.

Seremoniyi kaçıırırlarsa ya da kristal parlamazsa arkadaşlarının da büyük hayal kırıklığına uğrayacaklarını düşündü. Destek olmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Eğer başaramazsa onları da yüzüstü bırakmış olacaktı. Bu işi halletmek zorundaydı.

İyice odaklanıp düşünerek, iz takibi kurallarını aklında evirip çevirdi ve üçüncü kuralı kullanmaya karar verdi. Bunu becerip beceremeyeceğini merak ediyordu; hatta kuralın anlamını bildiğinden bile şüpheliydi.

“Buluşçu ol,” diye mırıldandı. “Bu nasıl yapılır ki?” Bu monoloğu duyan Kristoff gülmüsedü. En sevdiği kuzey ışıkları hikâyesini paylaşmanın tam zamanıydı.

BÖLÜM 13

KRISTOFF: Küçük bir çocukken, bir gece Sven'le birlikte donmuş bir nehirde buz hasadı yapıyorduk. Gün boyunca kızağımızda birikenleri satıp, gece tekrar buz toplamak üzere işe koyulacaktık.

Oldukça soğuktu ve saat de epey geç olmuştu. Büyük bir buz bloğunu kızağa çıkarmaya çalışıyordum. Kesebileceğimden daha büyük gibiydi ve zorlanıyordum. Her neyse, kuzey ışıkları geceyi aydınlatıyordu. Onları sık sık görsek de bu defa ger-

çekten parlaktı; sanki süper parlak, çılgın bir yeşil renge bürünmüştü. Ay da olmadığından ışıklar her zamankinden parlak görünüyordu.

Fakat buz bir şekilde kristal parlaklığında ve parlak kuzey ışıkları buz yüzeyine yansıyorlardı. Sven çıldırmış gibiydi, oradan oraya hareket eden ışıkları kovalıyor, yansımaları yakalayabileceğini düşünüp, koştura koştura toynaklarıyla üstlerine basıyordu. Sonra birden, tam yanında başka bir ışık belirince bu defa da ona koşuyordu. Her gördüğü ışığı çılgınca kovalarken neredeyse aklını kaçıracaktı.

Bir süre böyle devam etti ve sonunda birisini yakaladı; hem de dilini buza yapıştırarak. Buza yapışan dili, Sven kurtarmaya çalıştıkça gerilip uzuyor ama bir türlü buzdan ayrılmıyordu.

Daha çok çektikçe sanki daha çok sıkışıyordu. Bence Sven'in dili o gün tüm bu çekiştirmeden

sonra büyümüş, dört beş santim uzamış olmalı! Neyse, elimdeki buz kütesini bırakıp hemen yardıma gittim.

Önce belinden yakalayıp çekmeyi denedim. Fakat işe yaramadı. Sonra yüzünü tutup geriye doğru ittirdim. Bu da fayda etmedi. Pelte gibi görünen burnu çok sevimliydi! Bir süre farklı yönlere itip çekerek uğraştım fakat sonuç alamayacağım belliydi.

Daha iyi bir fikir bulmak zorundaydım. Yani buluşçu olmalıydım. Böylece orada oturup, iki dakika düşündüm. Sven yalvaran gözlerle bakıyor, sanki "Lütfen yardım et Krisfoff. Hadi hemen bir şeyler yap. Ben senin tek arkadaşınım," diyordu. Hâli öyle perişandı ki.

Çantamı karıştırıp, ilham verecek bir şeyler olabilir mi diye baktım ve sonunda ilham geldi.

"Bir fikrim var!" dedim yüksek sesle.

Fakat maalesef, tam bunu söylerken dağcı kaz-

mamı çantamdan çıkarmış bulundum. Sven'in yüzündeki ifadeyi görmeliydiniz! Daha önce gözlerini hiç bu kadar büyük gördüğümü hatırlamıyorum! "Hayır lütfen, hayır, dilim bana lazım! Bir daha havuç tadını nasıl alırım?" der gibi bakıyordu.

Hemen onu korkutmak istemediğimi söyledim tabi! Büyük kazmayı derhâl, çantamdaki, neredeyse parmağım boyundaki kazmayla değiştirdim. "Bana güven," dedim. Sven hâlâ paniklemiş kocaman gözleriyle bana bakıyordu. Bir kez daha, "Bana güven dostum," dedim. En sonunda gözlerini kapadı.

Yanına diz çöktüğümde, bir gözü azıcık aralık kalmış gibi görünse de dosdoğru beni izlediğinden emindim. Buz parçasına kazmayla hafif hafif vurup buzı kırmaya çalıştım. Gerçekten aşırı yavaş hareket ediyordum.

Bir süre daha devam ettikten sonra ince bir buz parçası zeminden ayrıldı. Sven hâlâ buz parçası yapışık olan dilini ağzına sokunca buz eridi ve suyu içip dudaklarını yalamasıyla da özgürlüğüne kavuştu!

Soğuk ve salyalı kocaman bir öpücükle teşekkür etti bana, yan yana oturduk... Ve evet içtenlikle sarıldık. O geceyi orada parlak kuzey ışıklarını keyifle izleyerek geçirdik.

BÖLÜM

14

KÜÇÜK KAYA GÜLÜMSEDİ. “Herkesin kuzey ışıklarıyla ilgili harika hikâyeleri var. Keşke benim de kendime ait bir hikâyem olsaydı!”

“Tasalanma Küçük Kaya,” dedi Anna. “Kristal seremonisinden sonra senin hikâyen en iyisi olacak!”

Küçük Kaya, Anna’nın haklı çıkmasını umut ediyordu, gel gör ki seremoniden bahsedilir bahsedilmez herkesin yürüyüş temposu hızlanıverdi.

Önde Küçük Kaya, arkada diğerleri olmak üzere yürürlerken yol daralmaya, çok geçmeden de dağın etrafında kıvrılmaya başladı.

“Dikkatli olun,” dedi Kristoff.

“*Gerçekten* çok dikkatli olun,” diye uyarıyı tekrarladı Küçük Kaya.

Yol, iki kişinin yan yana yürüyemeyeceği kadar darlaşınca, peş peşe yürümeye başladılar. Sven’se kaymamak için iyice yavaşlamıştı. Yolları keskin bir dönüşle varınca yakında tuhaf bir ses duydular.

“Bu da nedir?” diye sordu Küçük Kaya, başını yavaşça yana eğip sese kulak vererek. “Rüzgâr mı?”

“Bilmiyorum fakat giderek yaklaşıyoruz,” dedi Elsa dar patika yoluna odaklanarak yürürken.

“Evet, ses kesinlikle artıyor,” diye onayladı Anna.

Küçük Kaya bir sonraki dönemde neyle

karşılaşacaklarından emin olmasa da öncülüğü sürdürdü. “Burada yürürken dikkatli olun,” dedi arkaya seslenerek. “Yol kayganlaşıyor gibi.” Ayak parmaklarıyla yola sıkı sıkı basarak test etti. Tam, “Bu ses acaba...” diye söze başlarken, başka bir keskin dönüş gelince gördüğü manzara karşısında soluğu kesildi. Muazzam bir şelaleydi bu! “Sular,” dedi Küçük Kaya görüntü iyice açığa çıkınca.

Sıra sıra yürüyerek dönemeci geçerlerken, iyice meydana çıkan şelaleyi izlemeden de duramadılar. Hava soğuktu ama dağ yamaçlarından hızla dökülüp zeminde bir göl oluşturan bu güçlü, berrak suyu donduracak kadar da buz kesmiyordu. Ne inanılmaz manzaraydı!

“Bir şelale!” diye bağırdı Olaf sevinçle. “Hep şelalede yüzmek istemişimdir. Kafamı altına koyup suların yüzüme akmasına izin vermek...” Anna sulara doğru yönelen Olaf’ı

geri çekti. “Bizim etrafa göz atmamız gerek,” dedi. “İpuçları ve başka şeylere bakacağız. Şimdi yüzme zamanı değil.”

Küçük Kaya herkesi şelalenin tabanına indirdi ve hiç vakit kaybetmeden keşfe başladılar.

Ufak bir kaya çıkıntısından sarkan bir şey Anna'nın dikkatini çekti. Ne olduğuna bakmak için kayanın yakınına gitti. “Bu sanki Büyük Pabbie'ye ait gibi,” dedi yosunlu bir pelerini tutarken.

Herkes hemen pelerine bakmaya gitti ve aynı şeyi düşündüler: *Bu pelerin mutlaka Büyük Pabbie'ye ait!*

“Büyük Pabbie yukarıya çıkan bir yol bulmuş olmalı,” dedi Elsa, devasa şelaleye bakarak.

“Nasıl yapmış ki bunu?” diye sordu Küçük Kaya çevreyi araştırırken. “Ve biz nasıl yukarıya çıkacağız?”

“Bu iyi bir soru,” dedi Kristoff civarı in-celerken. Şelalenin yakınındaki kayalar Sven’in tırmanması için çok dik, Küçük Kaya ve Olaf içinse çok yüksekti. Derhal yaratıcı bir çözüm bulmaları gerekiyordu!

Elsa’nın bir fikri vardı fakat tam grupla paylaşacakken Küçük Kaya ileriye işaret ederek, “Sven nereye gidiyor?” diye çığlık attı.

Gruptakiler hemen o yöne doğru bakınca son anda gördükleri şey, kayanın arkasında kayboluveren Sven oldu. Zeki Ren geyiğinin hızla dökülen suların ardında küçük bir açıklık bulduğunu bilmiyorlardı. Açıklığı gören Sven gövdesini içeri soktu fakat çatal boynuzları tam olarak girmesini engel oluyordu. Gövdesini şöyle bir döndürdüyse de işe yaramadı: Boynuzları sıkışıp kalmıştı. Uzun uzun inleyerek Kristoff’a sesleniyordu.

Kristoff, Sven’in peşinden gidip boynuzlarını tam olması gerektiği gibi tuttu ve sıkıştıkları

yerden kurtardı. “İyi misin dostum?”

Sven hırıldayarak cevap verdi. Serbest kaldığı için rahatlamıştı!

“Boynuzların olduğunu nasıl unutursun?” diye sordu Kristoff şakayla karışık. Sonra da Sven’in bulduğu açıklığın bir geçiş yolu olduğunu umarak şelalenin arkasına geçip kontrol etti ve “Yok,” dedi. “Burası çıkmaz yol.” Sonra da Sven’in sırtını hafifçe kaşıyarak, “Yine de iyi fikirdi,” diye ekledi.

Kristoff grubun yanına döndü, fakat Sven şelaleye doğru yürüyordu. Sonra diliyle sulara dokundu.

“Susadın mı Sven?” diye sordu Küçük Kaya kıkırdayarak.

Sven homurdandı ve toynaklarıyla birkaç kez yere vurdu. Grubun dikkatini çekmeye çalışarak devamlı toynak vuruyordu. “Sanırım evet,” dedi Anna. “Gerçekten susamış.”

Kristoff Ren geyiğine dikkatle bakınca ne

yapmaya çalıştığını anladı. “Elsa’nın şelaleyi dondurmasını istiyor. Hikâyemi hatırlıyor musunuz?”

Sven burnundan soluyarak onaylayıp, tatlı tatlı maskaralık etti. Özgün fikrinden etkilenmeyen yoktu!

Böylece Elsa kollarını sallayıp buz sihrini kullanarak şelaleyi dondurdu! Köpürüp taşan bembeyaz su bir anda buz kesti ve incecik mavi bir ışık gibi göründü.

“Hımmm,” dedi Küçük Kaya. “Şimdi ne olacak peki?” Hep birlikte devasa buz sütununa bakıyorlardı.

“Tırmanırız,” dedi Kristoff soğukkanlılıkla.

“Tırmanalım,” dedi Anna. “Evet! Tabii ki tırmanalım!” Dikey buz parçasına doğru yaklaştı ve ellerini başının üzerine kaldırarak konumunu ayarladı. “Tamamdır! Hep bunu yapmayı istemişimdir! Hadi gidiyoruz!”

Kristoff, Anna’ya biraz garipseyerek ba-

karken, “Tırmanma aletleri olmadan olmaz,” dedi.

“Ben yaparım,” dedi Anna ve zıplayarak bir buz saçağına tutundu. Elleri kaymaya başlayınca, bacaklarını ileriye sallayıp saçağın etrafına sarıldı.

“Yani yapabilirsin de... Uygun aletler kullanılarak,” dedi Kristoff. Sven’in heybesinden bir buz baltası ve çivili bir çift metal plaka çıkardı. Plakaları ayakkabısının altına sardıktan sonra ayağına kalkınca çiviler de kara battı.

Anna iç çekerek kendini yere bırakıp, “İşte bu kötü oldu,” dedi. Şelale tırmanışını denemeyi nasıl istedim anlatamam!”

Kristoff başka bir balta ve bir çift plaka daha çıkardı çantadan. Herkes böyle bir teçhizat karşısında şaşkındı.

“Buz tırmanışı için hazırlığım olmadan evden ayrılırsam düzgün bir buz hasatçısı olur muydum?” dedi Kristoff.

Kristoff, ikisi de hazır olduklarında Anna'ya hızlı bir tırmanış dersi verdi.

Ders sonunda Anna'nın heyecanı doruk-taydı. "Hazırım! Hadi başlayalım artık!" diye cıglık atıyordu.

Kristoff birinden birinin kayma ihtimaline karşı, daha da emniyette olmaları için ipi ikisinin de beline bağladı. Böylece bir kişi tırmanırken, diğeri sabit kalabilirdi.

Anna ve Kristoff baltalarını ve buza batan çivili plakalarını kullanarak şelaleye tırmanmaya başladılar. Hızlı fakat dikkatli hareket ediyorlardı.

"Zirveye vardığımızda ipi aşağıya atacağız," diye seslendi Kristoff aşağıdan izleyenlere.

"Tamamdır," diye seslenerek cevapladı Olaf. "Tam buradayız. Bir yere kıpırdamıyoruz."

"Dikkatli ol Anna!" diye seslendi küçük kız kardeşinden gözünü ayırmayan Elsa.

“Olaya tamamen hakimim,” dedi Anna baltasını buza saplayıp kendini üste çekerken. “Yukarıda görüşürüz!”

Beraberce tırmanırken, Anna “Sence yaklaştık mı?” diye fısıldadı Kristoff’a.

“Umarım,” diye cevap verdi Kristoff. “Fazla vaktimiz yok. Bu gece sonbaharın son gecesi.” Anna baltasını sallayıp bir adım daha yükselirken onu gülümseyerek izledi. “Harika gidiyorsun. Öne geçeceğim şimdi.”

Anna Kristoff’un birkaç adım üste tırmanışını izledi, sonra da senin sıran diyen işaretini gördü.

Ayakkabılarına bağlı metal plakalardaki çivileri buza sapladı ve bir adım attı, sonra bir adım daha. “Bence iyi bir öğretmensin,” dedi Anna, kendini Kristoff’un yanı sıra yukarı doğru çekerken. “Bu iş görüldüğünden de zormuş.”

Kristoff çocukluğundan beri buz tırmanışı

yapıyordu. Öyle ki, buzdan bir şelaleye tırmanırken, yürüyormuşçasına rahat hareket ediyordu. Yukarıya bakarak, “Neredeyse geldik,” dedi.

“Ah, bunu duyduğuma sevindim,” dedi Anna, buz baltasını bir kez daha savururken. “Ashında bütün gün böyle tırmanmaktan yorulmam ama yine de tepeye yaklaştığımız iyi oldu. Şimdi dağların kızı gibi miyim, ne dersin?” diye şakalaştı Kristoff’la.

“Sayılır,” diye cevap verdi Kristoff gülerek.

Tırmanışa devam ederlerken farkında bile olmadan şelalenin tepesine ulaşmışlardı. Kristoff kenara tutunarak kendini yukarı çekti, sonra da Anna’nın çıkmasına yardım etti.

Aşağıdaki izleyiciler sevinç içindeydiler, Anna ve Kristoff da onlara el salladılar.

“Başardık,” diye bağırdı Anna aşağı yukarı zıplarken, fakat “Ah!” dedi sonra acıyla. “Ta-

bii, çivili plakalar.” Hemen plakaları çıkarıp Kristoff’a sarıldı. “Yani bunu yapabileceğimizi biliyordum fakat...”

“Bir şelaleye tırmandın,” dedi Kristoff. “Oldukça ilginç değil mi?”

Anna gururla gülümserken, “Şuna bakın,” dedi birden arkalarındaki manzarayı fark edince. Sanki dünyanın zirvesinde duruyorlardı. Dağlar gözlerinin alabildiği en uzak noktaya uzanıyordu; Anna uzaktan Erindel’i bile seçebiliyordu!

“Fena manzara değil,” dedi Kristoff. Sonra da, “Geliyor!” diye seslenerek ipi aşağıya, Elsa’ya uzatarak Anna’ya döndü ve “Umalım da Oaken’in halatı söylediği kadar sağlam çıksın,” dedi.

BÖLÜM 15

ELSA İPİ YAKALADI VE SVEN'İN omzuna dolayarak sıkıca bağladı. Sonra da Olaf'a dönerek, "Hazır mısın?" diye sordu.

"Tabii ki!" diye cevap verdi Olaf. "Acayip eğlenceli olacak!"

Elsa Olaf'ı kaldırıp Sven'in ensesine, tam boynuzlarının arasına yerleştirdi.

"Sven'in boynuzlarını sıkıca tutman gerek Olaf," dedi Olaf'ın dengede olduğundan emin olmak için kontrol ederek.

“Selam Sven,” dedi Olaf Ren geyiğinin sırtını hafifçe severek. “Bu yolculuk için teşekkürler.”

“Tamamdır,” dedi Elsa. “Geliyorlar!”

Kristoff ve Anna ipi bir ağaca bağlayarak bir tür makara oluşturmuşlardı. Şimdi de ipe sıkıca asılıp topuklarını yere sıkıca bastırarak, Sven’i ve Olaf’ı yukarı çekmek için tüm güçlerini seferber ettiler.

Bu yavaş ve sarsıntısız yolculuğu seven Olaf, yol boyunca “Heyoo!” diye bağırıp kıkırdadı.

Tepeye ulaştıklarında Sven başını eğip Olaf’ı hemen yere indirdi. “Mükemmeldi!” dedi Olaf çığlık çığlığa. “Tahminimden çok daha iyiydi!”

Kristoff’la Anna, Sven’in yamacın kenarından çıkmasına yardım ettiler, Sven de arkadaşlarının yanaklarını yalayarak cevap teşekkür etti. Nihayet yere basmış olmaktan mutluydu.

“Tamamdır,” dedi Anna kollarını ve bacaklarını sallayıp vücudunu biraz esneterek. İpi yeniden çekmeye hazırды.

Kristoff ipi aşağıya, Elsa’ya indirdi ve Olaf’la Anna’ya dönerek, “Evet millet şimdi hazır olun. Küçük Kaya’yı yukarı çekmek için ipe iyice asılmamız gerekecek.” İpin diğer ucunu Sven’in beline bağladı.

Elsa aşağıda Küçük Kaya’yı hazırlarken, yukarıdakiler de pozisyon aldılar.

Küçük Kaya şelalenin tepesine doğru baktı. Ne kadar da yüksekti! Yine kaygılanıyordu: düşebilir ya da ip kopabilirdi... Kötü gidebilecek bir dolu şey düşünebilirdi şu an. Fakat korku hissine kapılmayı reddederek zihnini susturdu.

Küçük Kaya’nın gözlerindeki korkuyu algılayan Elsa, “Her şey yolunda gidecek,” dedi. “Düşmene izin vermeyiz.”

“Ah, biliyorum,” diye cevap verdi Küçük

Kaya derin bir nefes alarak. “Bunun üstesinden gelebilirim.” Tıpkı Anna ve Elsa gibi korkusuz olmaya çalışıyordu.

Elsa ipin Küçük Kaya'nın beline doğru şekilde bağlanmış olup olmadığını kontrol etti ve “Bu tamam, sen hazır mısın?” diye sordu.

Küçük Kaya başını sallayarak onayladı.

Elsa işareti verince yukarıdakiler ipi çekmeye başladılar. Küçük Kaya buz tutmuş şelale boyunca yükselmeye başlarken Elsa'ya el salladı ve gözlerini kapadı. Şelale tahmin ettiğinden de yüksekti!

“Sanırım Oaken haklıydı,” dedi Kristoff ipi tüm kuvvetiyle çekerken. “Bayağı sağlammış!”

“Ve şimdi hayatın tam da Oaken'in söylediği gibi daha eksiksiz oldu, öyle değil mi?” dedi Anna şakayla karışık.

“Hayatım tam bir bütünlük içinde şu an,” dedi Kristoff ve ekledi, “Lütfen beni güldürme de ipe asıl!”

Grup tüm gücüyle çabalarken Küçük Kaya da yavaş yavaş tepeye yaklaşıyordu.

“Başardım!” diye çığlık attı Küçük Kaya, buz çıkıntısını iki eliyle tutup kendini yukarıya çekerken. Şelalenin tepesinde olmaktan duyduğu heyecanla belindeki ipi hemen çözüverdi. “Teşekkürler arkadaşlar! Oldukça eğlenceliydi.”

Planının işe yaraması Kristoff’u bir parça rahatlattı. Şimdi son olarak Elsa’yı yukarıya çekeceklerdi. “İşte böyle!” dedi Kristoff yerdeki karları kazarken. “Şimdi ipi iyice sağlamlaştırmak için bir tür çapa yapacağım ve böylece...”

Anna birden Kristoff’a arkasına dönmesini işaret etti. Kristoff döner dönmez de karşısında Elsa’yı gördü!

“Peki o zaman,” dedi Kristoff. “Kar çapasını unutalım...”

Elsa mahcup mahcup gülümseyerek, “Şelalenin üzerine merdiven yaptım,” dedi.

Küçük Kaya aşağıya baktı ve şelaleden çıkıntı yapan bir sürü kalın basamak gördü. “Senin bu güçlerin müthiş! Merdivenler, sığınaklar, hatta kızaklar bile yapabiliyorsun!” dedi çığlık atarak.

Elsa bu övgüye gülümseyerek karşılık verdi. “Aslında sihrimi kullanmayı daha önce teklif edecektim fakat Sven ve Kristoff’un planları sizi çok heyecanlandırmıştı. Ayrıca Anna şelaleye tırmanmayı gerçekten istiyordu. Ben de kimsenin eğlencesini bozmak istemedim.”

“Ve Sven’le Kristoff’un planları gerçekten mükemmeldi!” dedi Anna. “Donmuş bir şelaleye tırmandım ben!” diye de ekledi böbürlene böbürlene.

Küçük Kaya hafifçe öksürüp boğazını temizleyerek Kristoff ve Sven’e döndü ve “Mükemmel bir plandı,” dedi. Ardından kristal kesesinde ışıltılı bir kristal çıkardı. “Kristoff

ve Sven, bu kristali siz taşımalısınız, çünkü bu şelale konusunda çok buluşçuydunuz.”

Kristoff kristali kabul ederken gülümsedi ve “Teşekkürler Küçük Kaya,” dedi. “Gerçekten çok naziksin.” Işıl ışıl ışıldayan kristali cebine koydu ve Küçük Kaya’ya seremoniye kadar onu muhafaza edeceğini söyledi.

Yürümeye devam ederlerken Küçük Kaya, Kristoff’a teşekkürle devam etti. “Kristalimi kazanmama ve seremoniye katılmama yardım etmek için gösterdiğin çabalar gerçekten çok değerli...” Sesi giderek alçaldı. Kristoff’a her şey için teşekkür etmek istiyor fakat nasıl yapacağını bilmiyordu.

Kristoff konuşmayı bir an durdurup, “Rica ederim,” dedi. “Biliyorsun ki her zaman yanımdayım. Sen benim ailemden biri gibisin.”

Küçük Kaya başını kaldırıp Kristoff’a bakarak usulca, “Teşekkürler Kristoff,” dedi.

“Ve ayrıca,” diye ekledi Kristoff gülümse-

yerek. “Sana yardım etmem de gerekir. Ben sana borçluyum, unuttun mu?”

Küçük Kaya kıkırdayarak “Ah tabii,” dedi. “Nasıl unutabilirim?”

“Siz ikiniz neden bahsediyorsunuz öyle?” diye sordu Anna merakla.

“Hiçbir şeyden,” dedi Küçük Kaya hemen-
cecik.

“Ah, hadi ama,” dedi Anna, Küçük Kaya’yı hafifçe dürterek.

“Hiçbir şeyden mi?” dedi Kristoff. Sonra Anna’ya dönerek, “Çok da uzak olmayan bir zamanda Küçük Kaya benim hayatımı kurtarmıştı. Eğer o olmasaydı bugün burada olmayabilirdim.”

“Şey, tam da böyle diyebilir miyiz bilmiyorum,” dedi Küçük Kaya kelimeleri söylerken dili sürçerek.

“Bak sen şu işe,” dedi Anna. “İşte dinlemek istediğim bir hikâye!”

“Benim de,” dedi Elsa. “Bu zamana kadar neden haberimiz olmadı ki zaten?”

“Ben de tam aynı şeyi düşünüyordum,” dedi Anna.

“Hey! Bir hikâye daha ha!” dedi Olaf coşkuyla. “Bayılıyorum bu hikâyelere.”

“Bence bunu dinlemek istemezsiniz arkadaşlar,” dedi Küçük Kaya utangaç bir ifadeyle.

“Tabii ki istiyoruz,” dedi Anna. “Hadi ama Küçük Kaya. Lütfen anlat.”

“Üstelik bu hikâye kuzey ışıklarıyla ilgili değil ve benim ışıklarla ilgili bir hikâyem bile yok.”

“Yine de hikâyeden gökyüzüyle, yani daha doğrusu gökyüzüne fırlatmakla ilgili bir şeyler var,” Kristoff muzip muzip gülerek. Hemen peşinden de, “Hadi başla artık,” diye dil döktü Küçük Kaya’ya. “Bunu ben de anlatabilirim ama aramızda hikâye anlatmayan bir

tek sen kaldın, bu yüzden bence...”

“Tamam, tamam,” diye araya girdi Küçük Kaya. “Anlatacağım. Ama çok da bir marifetim yok yani. Ayrıca hikâyeye anlatmakta da usta değilim. Sizin kadar iyi olamam...” Sonra ellerini iki yanına salladı ve hikâyeyi paylaşmak için cesaretini toplamak istercesine önünde birleştirdi, yürüyüş devam ederken uzun ve derin bir nefes alarak konuşmaya başladı.

BÖLÜM 16

KÜÇÜK KAYA: Tamam. Günlerden bir gün, Kristoff'la ben, böyle iyi arkadaş olmadan önceki günlerden birinde. Yani bir şekilde arkadaşken... ama böyle değilken. Ben ona merhaba deyip, o da bana merhaba diye cevap verirken... ya da ben "Hey Kristoff," dediğimde o, "Hey merhaba" derken falan. Şey... o zamanlarda adımlı bildiğini sanmıyorum... Emin değilim... ama ben onunkini biliyordum. Yani herkes onun adını biliyordu, bu yüzden benim de

bilmemin çok önemi yok sanırım. Demek istediğim şu ki, o Kristoff'tu ve bunu herkes bilirdi.

İşte böyleyken... Ben bitki tanımlama hakkında çalışıyor ve bir bitkiyi diğerlerinden nasıl ayıracağımı öğreniyordum. Bitkileri tanıyabilmemiz, trolce isimlerini, genel isimlerini, yani aslında bitkiler hakkındaki her şeyi öğrenmemiz gerekiyordu. Akılda tutulması gereken çok şey vardı. Bilmiyorum fark ettiniz mi etrafta binlerce bitki var. Çoğu troller için faydalı olsa da insanlara her zaman iyi gelmezler. İnsanlar çok çok dikkat etmeli ve bunları yemeden önce zararsız olduklarından emin olmalıdırlar. İşte bu yüzden de trollerin ve insanların bitki bilgisine sahip olmaları önemlidir! Yani en azından Büyük Pabbie böyle diyor.

Her neyse, hepsini birbirinden ayırt edebilmek zorundaydık; alp farekulağı bitkisini kuzukulağından, kara yosununu likenden, bütün farklı beni

unutma çiçeklerini... neyden, neyden? Ah, hâlâ unutuyorum onların adını. Bir de bize bitki isimlerini hatırlatacak tekerlemelerimiz vardı, mesela biri şu:

*“GEVREK VE KURUYSA
LEZZETLİDİR KAYA LİKENİ
FAKAT YAĞMUR SONRASINDA
KAYDIRIP UÇURUR ÜSTÜNDEN GEÇENİ.”*

Hey, unutmamışım! Ah, şu da var...

*“ÜÇ YAPRAKLI YONCA SOĞUKLARDA İYİDİR
FAKAT DÖRT YA DA BEŞE YAPRAK
KÜFLERDEN TEMİZLENMESİ GEREKLİDİR.”*

Ben bitkileri öğrenmekle meşgulken, Kristoff'un da işleri çok yoğundu ve birlikte pek vakit geçiremiyorduk.

Fakat bir gece Kristoff vadiye geldi. Biz de bir doğum günü kutlaması yapıyorduk. Galiba Bulda'ninkiydi, evet tabii, Bulda'nın doğum günüydü. Kristoff her sene gelir ve Bulda'nın doğum günü için özel bir şeyler yapardı. İşte o gece de bir çukur kazarak parti ateşi yaktı. Hepimiz ateşin etrafına oturarak bu mütevazı partiye eşlik ediyorduk. Kristoff bir demet çiçek getirmişti ve yanında lavtası da vardı. Bir şarkı çalıp söyledi. Şarkı gerçekten harikaydı ve Bulda da çok sevmişti! Öyle dört kez çalmasını rica etti, Kristoff da onu kırmadı!

Sonra birkaç genç trol Kristoff'a bir sandviç getirdiler. Kristoff ne zaman ziyarete gelse Bulda onun karnını doyurmak isterdi ve o gece özel olduğu için, bunu Bulda'nın yerine troller yapmıştı. Sanırım Kristoff'ta iyi izlenimler bırakmak istiyorlardı.

Böylece hepimiz ateşin etrafında otururken, troller Kristoff'a sandviçini getirdiler. Ben Kristoff'la

Bulda'nın karşısında, ateşin diğer tarafındaydım. Herkes gülüp konuşuyor, harika vakit geçiriyordu; tam o sırada Kristoff'un sandviçi ağzına götürdüğünü ve bir ısırık almak üzere olduğunu gördüm. Sandviçe söyle bir baktım ve ansızın o yaprakların sandviçin arasından sarktığını fark ediverdim; öylesine gözüme takılmışlardı işte. Tamamını görmesem bile yapraklar tıpkı Mezeryon bitkisinin yapraklarına benziyordu. Troller bu bitkiyi pek lezzetli bulur ama insanlar için feci zehirlidir! Bir an bile kaybetmeden ateşin üzerinden zıplayarak Kristoff'un ağzının önündeki sandviçe hızlıca vurdum!

Sandviç havalanarak gökyüzüne fırladı. Bir de öyle hızlı vurmuşum ki iyice yükselerek vadiye doğru uçtu! İşte Kristoff'un gökyüzüne fırlayan bir şeyler var dediği de buydu. Anladınız mı? Her neyse, sandviçi ağzından uzaklaştırırken Kristoff'un üstüne yuvarlan-

dım. Böylece biraz yara beresi oldu ve neredeyse bir dişi kırılıyordu, şey yani biraz yerinden oynamış olabilir.

Ben de darbe aldım tabii. Hâlâ yanıklar var bakın, şuradaki siyah noktayı görebiliyor musunuz?

Fakat aslında çok canım yanmadı. Her neyse. İşte hikâyeye bu. Bu da sonu. Son.

BÖLÜM

17

KÜÇÜK KAYA'NIN HİKAYESİNİ dinlemek herkesin hoşuna gitmişti. Ayrıca gösterdiği cesareten de etkilenmişlerdi.

“Şuna da bakın, ne korkusuz bir trol,” dedi Anna, Küçük Kaya’yı dirseğiyle hafifçe dürterek, “Ayrıca çok da iyi bir hikâye anlatıcısı-sın,” diye de ekledi.

“Vay canına,” dedi Olaf. “Bir gün zehirli bitkileri yemek üzere olursam, umarım yakınlarımda olursun Küçük Kaya.”

“Bu işin ustası o,” dedi Kristoff.

“O kadar da abartılacak bir şey yok canım,” diye ayak diredi Küçük Kaya. “Kaldı ki sonrasında sandviçi de bulamadık. Bu yüzden de Kristoff’un zarar görüp görmeyeceğinden emin olamadık. Sandviçi hazırlayan troller hâlâ bitkileri öğrenme sürecindedir, ben bitki zehirli de olabilir diye öngöründe bulunuyorum... Ama olmayabilirdi de.”

“Fakat esas konu bu değil,” dedi Kristoff. “Bunun hiçbir önemi yok.”

Küçük Kaya oldukça şaşkın bir ifadeyle bakıyordu Kristoff’a. “Ne demek istiyorsun?” diye sordu önce. Sonra, “Belki de sandviçi yerdin ve hiçbir şey olmazdı. Lezzetli ve hiç zararı olmayan bir sandviçin tadını çıkarabiliirdin; ayrıca bu yara berelerin olmazdı,” diye devam etti.

Kristoff kolunu Küçük Kaya’nın omzuna doladı ve açıklama yapmak için yürüyüşü bir

süre durdurdu. “Sen ateşin üzerinden atladın çünkü benim zarar göreceğimi düşündün. Beni kollayıp korumaya çalıştın,” dedi. “Mükemmel bir arkadaşlık gösterdin ve bitkiyi tanımaktaki gözlem gücün de harikaydı. Çoğu insan ya da trol bu denli cesur olamazdı.”

Küçük Kaya yüzünde utangaç bir gülümsemeyle Kristoff’a baktı ve “Ah, abartmıyorum canım,” dedi elini havada sallayarak.

“Olur mu öyle şey, önemliydi,” dedi Kristoff mutlulukla. “Arkadaşlığımızın başlangıcıydı ve süper bir başlangıç oldu.”

Anna ve Elsa, Kristoff’un güzel sözlerini gülümseyerek takdir ettiler.

“Siz dostum, sizin şimdi sarılmanız gerek,” dedi Olaf. “Şöyle kocaman, içten bir sarılışla.”

Kristoff, Küçük Kaya’ya sarılırken başının tepesindeki saç filizini de şakacıktan karıştırdı. “Hadi artık, dedi sonra. “Yola düşelim de Büyük Pabbie’yi çabucak bulalım.”

“Uygun adım ileri!” diye bağırdı, şimdi kendini dünyanın en şanslı trolü hisseden Küçük Kaya.

Yol ilerlerken Küçük Kaya gökyüzüne bakarak ne kadar zamanları kaldığını kestirmeye çalıştı. O gece sonbaharın son gecesiydi, kristal seremonisinin başlaması yakındı ve Küçük Kaya bu arayışın başarıya ulaşip ulaşamayacağını düşünmeyi bir türlü durduramıyordu. “İyice geç oluyor,” diye mırıldandı.

Elsa, Anna ve Kristoff birbirlerine baktılar. Küçük Kaya’nın ne düşündüğünü biliyorlardı, onların da aklında aynı soru vardı. Gerçekten de kaygılanmaya başlamışlardı.

Yine de, “Hâlâ vaktimiz var,” dedi Kristoff iyimserliğini kaybetmeden.

Küçük Kaya başıyla onaylayıp, “Evet, iz takibi kristalimin parlaması ve Büyük Pabie’yi bulmamız için hâlâ biraz vaktimiz var,” dedi iç çekerek.

“Pes etme, Küçük Kaya,” dedi Anna. “Belki de bir sonraki dönemeci dönünce Büyük Pabbie’yi bulmuş oluruz, kimbilir?”

“Anlıyorum,” dedi Küçük Kaya. “Ama işte ne var biliyor musun? Belki de hiçbir şey fark etmiyor. Belki de her şey Kristoff’un sandviç hakkında söyledikleri gibi... belki de bunun hiçbir önemi yok.”

“Hayır, bu farklı,” dedi Kristoff. “Bu önemli.”

Küçük Kaya yürüyüşü durdurup gruptakilere döndü. “Size söylemem gereken bir şey var.”

“Tamam, ama sence konuşurken yola devam etmemiz gerekmiyor mu?” dedi Kristoff endişeyle.

“Hayır,” dedi Küçük Kaya net bir tavırla. “Bu benim hayatımın en mükemmel macerası ve bunca iyi arkadaş edindim. Başarsak da başaramasak da, işin en iyi tarafı bu.

Bence önemli olan tek şey bu.”

Küçük Kaya'nın özenli sözlerinden etkilenen grup arkadaşları gülümsediler.

“Ne demek istediğini anlıyorum,” dedi Kristoff. “İyi vakit geçirdiğin için mutluyum. Ben de iyi vakit geçirdim. Geçirmeye de devam ediyorum.”

Gruptakiler de aynı fikirdeydi. Bu yolculuk hepsi için harika bir macera olmuştu.

Ancak Kristoff, Anna ve Elsa, Küçük Kaya'nın yolculuk hakkındaki bu kıymetli sözlerinden mutlu olmalarının yanı sıra, onun bu arayışının başarıya ulaşmasını da istiyorlardı. Küçük trol, bunca zorlu çabadan sonra hem iz takibi kristalini, hem de seremonide olmayı hak ediyordu. Küçük Kaya'nın arayışını tamamlaması için ellerinden ne geliyorsa yapmaya kararlıydılar.

“Hey, belki de tempoyu artırmalıyız,” dedi Elsa hızlı hızlı yürümeye başlayarak. “Sa-

dece biraz daha. Herkes bunu yapabilir mi acaba?”

“Bu patikada pek dolambaç yok gibi. Haydi, koşalım!” diye fırladı Anna. Diğerleri de hemen ona katıldılar.

“Sona kalan çürük yumurta!” dedi Kristoff, gülerek herkesin önüne geçerken.

“O biraz zor işte!” dedi Anna.

“Tamam, tamam. Sadece çürük yumurta olmak istemediğim için koşuyorum,” dedi Küçük Kaya. “Ne demek bilmiyorum ama kulağa berbat geliyor!”

“Bekleyin! Benim bacaklarım kısa ve hiç kasım yok!” dedi Olaf olabildiğince hızlı gitmeye çalışırken. Sven yavaşlayarak Olaf’ı boynuna bindirdi ve geriye savurarak bir güzel sırtına oturttu.

“Yaşadığım en iyi şey bu!” diye bağırdı, Sven’in boynuzlarından tutarak bir aşağı bir yukarı inip kalkan Olaf.

Grup birbirini kovalayarak koştukça yol da iyice yükseldi. Çok geçmeden hava puslandı. Sonra pus, öyle yoğun bir sise dönüştü ki koşucular yavaşlamak zorunda kaldılar. Az sonra sis iyice çöktü ve artık patikayı görmek zorlaştı.

“Bence yavaşlayalım,” dedi Küçük Kaya. “İleride uçurum olabilir.”

“İyi fikir,” dedi Kristoff. “Herkes yavaşlasın ve adım adım yürüsün.”

“Ne hoş bir sis,” dedi Olaf. “Bütün karlarımı gıdıklıyor.”

“İnanılır gibi değil. Yol hâlâ devam ediyor,” dedi Küçük Kaya’nın yanı sıra yürüyen Anna. “Gerçekten çok yüksekte olmalıyız.”

Küçük Kaya yeniden gerim gerim geriliyordu. Anna’nın elini tuttu ve onunla birlikte yürüdü. Sonra da iz takibinin üç kuralını saymaya başladı ve korkusuna değil, sözlere odaklanarak tıpkı bir mantra gibi tekrar etti:

“Korkusuz ol, gözlemci ol, buluşçu ol... Korkusuz ol, gözlemci ol, buluşçu ol... Korkusuz ol, gözlemci ol, buluşçu ol...”

Hep birlikte bayır yukarı yürümeye devam ettiler. Daha da yükseklere çıktıkça sis açılmaya başladı, patikanın tepesine ulaştıklarında da sisler arasında bir figür belirdi.

BÖLÜM 18

“ŞURAYA BAKIN!” diye seslendi Anna.

Sis büyülü bir şekilde kalkıp da figürün yüzü belirince, Kristoff’un yüzü de aydınlandı. “Büyük Pabbie,” dedi, yaşlı trolü görmenin verdiği heyecanla.

“Büyük Pabbie,” dedi Küçük Kaya havalara zıplayarak. İki ayağının üzerine düştü ve büyük ve yosunla kaplı bir kaya parçasına doğru koşarak “Bulduk seni işte!” dedi. Kollarını yosunlu kayaya dolayıp sıkıca sarma-

ladı. “Öyle mutluyum ki!”

Kristoff, Küçük Kaya'nın dikkatini çekmeye çalışarak hafifçe öksürdü ve “Hmm... Küçük Kaya?” dedi sessizce. Sonra da gerçek Büyük Pabbie'yi işaret etti.

Biraz kafası karışan Küçük Kaya, bir Büyük Pabbie'ye doğru baktı, bir de sarıldığı yosunlu kayaya. Sonra tekrar Büyük Pabbie'ye ve yine kayaya. Derken jeton düştü.

“Bulдум onu!” diye bağırdı Büyük Pabbie'ye doğru koşup kocaman sarılırken. “Senin izini sürdüm Büyük Pabbie.”

Büyük Pabbie içtenlikle gülümsedi genç trole. “Merhaba Küçük Kaya,” diye selamladı sonra da.

Küçük Kaya kristal kesesini çıkarıp bağını çözdü, güzelim bir ışıltı görmeyi umarak iz takibi kristalini çıkardı... Fakat kristal hâlâ soluktu ve soluk kristal tek bir anlama geliyordu: İz takibi kristalini *kazanamamıştı*.

Bu arayışta başarısız olmuştu.

Hayat belirtisi göstermeyen kristal karşısında yaşadıkları şaşkınlık ve şok sonrası herkesin sesi soluğu kesildi.

Ümidini iyice kaybetmiş olan Küçük Kaya başını eğmiş öylece duruyordu. Kristoff yanına giderek, “Bence bu kristalde bir sorun var,” diye olaya açıklık getirmek istedi.

“Evet, bir sorun olmalı,” diye onayladı Anna, Küçük Kaya’nın güvenini tazelemeye çalışarak.

Kristoff, Küçük Kaya’nın elindeki kristali inceleyerek, “Büyük olasılıkla kusurludur. Eminim ki ara sıra oluyordur bu.” Sonra Büyük Pabbie’ye dönerek “Öyle değil mi? Bir de siz bakabilir misiniz Büyük Pabbie?” dedi.

Küçük Kaya elini yukarı kaldırarak, “Teşekkürler arkadaşlar ama bence tek açıklaması bu değil,” dedi. “Söylemek istediğim başka bir şey daha var.” Başını gruba doğru

çevirdi. “Hepinize diyorum ki... Ben iz takibi konusunda çok iyi değilim.”

Elsa, Anna ve Kristoff karşı çıkmaya çalıştırlarsa da Küçük Kaya hepsini susturdu.

“Hayır, hayır. Gerçekten de öyle,” dedi. “Ben berbatım. Hatta ne var biliyor musunuz? Belki de bu kristalin ışıldamasını asla sağlayamam.” Soluk kristali tutup sağa sola sallayarak, “Bunca zaman devam edebilmemizi de size borçluyum dostlar. Büyük Pabbie’yi kendi başıma asla bulamazdım,” diye devam etti.

“Bunun tam olarak doğru olduğunu...” diye araya girdi Kristoff.

Küçük Kaya ise itiraz edercesine başını sallayarak onu durdurdu ve “Tamam artık Kristoff. Bunca maceralarımızdan sonra kendi başıma iz takibi yapamadığımı nihayet anladım. Bu iz takibi kristalini hak eden birisi varsa, o da sizlersiniz. Buraya gelebilmek

için size ihtiyacım vardı arkadaşlarım. Ben iyi bir iz sürücü olamayabilirim ama harika arkadaşlara sahibim.”

İşte tam o anda, Küçük Kaya'nın kristali hayat buldu ve ışıldamaya başladı.

“Bakın!” dedi Anna, parıldayan kristali göstererek.

Küçük Kaya kristali yukarı kaldırdığı an yüzü allak bullak oldu. “N... ne? Nasıl... olur bu?” dedi kekeleyerek.

Gülümseyen Büyük Pabbie, Küçük Kaya'nın sırtını şefkatle okşadı ve o bilge trol-lüğüyle “Çok iyi Küçük Kaya, çok iyi,” dedi. “Tebrikler. Birinci seviye kristalin olan iz ta-kibi kristalini kazandın.”

“Fakat ben onu kazanacak bir şey...” diye söze başladı Küçük Kaya.

“Hatırla bakalım,” dedi Büyük Pabbie. “Kristaller, bir trol başarılı olmak için ge-reken becerileri kazandığında ışıldar. Kris-

talin parlıyor çünkü tam da bunu başardın. Başarılı bir iz takibi yapabilmen için arkadaşlarından biraz destek alman gerektiğini biliyorsun artık. Bunun farkına varırken, çok buluşçu bir düşünce biçimi sergilediğini de eklemeliyim.”

“Öyle mi yaptım?” diye sordu Küçük Kaya inanmadan.

“Evet, öyle yaptın,” dedi Büyük Pabbie.

“Başardım, başardım, ben başardım!” diye çığlık attı Küçük Kaya yukarı aşağı zıplayarak. El çırpan, neşe içinde nazik sözler söyleyen arkadaşlarına koşarak hepsiyle kucaklaştı. Sven’se yanağına kondurduğu kocaman ve ıslak bir yalayışla tebrik etti Küçük Kaya’yı.

Birdenbire diğer genç troller de gizlendikleri yerlerden çıkarak, “Çok yaşa Küçük Kaya,” diye seslendiler. Küçük Kaya gözlerine inanamıyordu; diğer birinci seviye trol-

ler de buradalardı! Onları selamladı ve yeni arkadaşlarıyla tanıştırdı.

Büyük Pabbie göğe doğru baktı. Kuzey ışıkları gökyüzünde hafif hafif dans etmeye başlamıştı. Küçük Kaya'ya dönerek, "Burada bulutlar yok ve gökyüzü açık, bu yüzden de kristal seremonisi için burayı seçtik. Hepimiz bizi bulmanı ve son birinci seviye kristalini de kazanmanı bekliyorduk. Artık onu kazandın... ve sonbahar dinlenmeye çekilmek üzere..." dedi. Sonra da genç trole doğru eğilerek göz kırptı, "Sonbaharın son gecesine ucu ucuna yetiştik ama her şey yolunda," diye fısıldadı. Gruba döndü ve "Haydi başlasın seremoni," diye seslendi.

BÖLÜM 19

KÜÇÜK KAYA DİĞER GENÇ TROLLERLE yanyana durdu, Büyük Pabbie de yakındaki bir kayanın üzerinde yerini aldı. Kuzey ışıkları yavaş yavaş gökyüzüne yayılırken, yıldızlar da belli belirsiz göz kırpyordu.

“Şimdi bütün birinci seviye trollerin dikkatlerini buraya vermelerini rica ediyorum,” dedi Büyük Pabbie, trollerin bulunduğu alana bakarak.

Troller yan yana dizilerek yerlerini aldılar

ve Büyük Pabbie'nin seremoni için yaptığı resmi karşılama konuşmasını dinlediler.

“Hepiniz burada olabilmek için uzun yolculuklar yaptınız ve yaşadığımız gece bu yüzden çok özel. Herkese teşekkürler.” Genç trollere döndü. “Şimdi kristallerinizi keselelerinden çıkartabilirsiniz.”

“Ah, kristallerimi almam gerek.” dedi Küçük Kaya, Anna ve Kristoff’a bakarak.

Anna ve Kristoff, yanlarında taşıdıkları parıldayan kristalleri Küçük Kaya’ya uzattılar. Küçük Kaya küçük bir açıklama yapma gereğini duyarak Büyük Pabbie’ye döndü ve “Bana öyle çok destek oldular ki kristal taşımayı onların da hak ettiklerini düşündüm,” dedi.

Büyük Pabbie gülümseyerek, “Ne kadar yüce gönüllüsün Küçük Kaya,” dedi. “Şükranını böyle bireysel bir tarzda göstermen hayranlık uyandırıcı.” Kristoff ve Anna’nın

yakına gelmelerini işaret etti. “Size böylesi hediyeler sunması ne gurur verici. Küçük Kaya bu kristalleri kazanmak için çok çaba gösterdi.”

“Ah, farkındayız,” dedi Kristoff.

“Çok gurur duyduk,” dedi Anna. “Burada olduğumuz için de gurur duyuyoruz ayrıca.”

Herkes yerini aldığıında Büyük Pabbie gökyüzüne baktı. Yeşil ışıklara, gökteki karanlık boşluklardan yavaş yavaş süzülen pembe tonları da eşlik etmeye başlamıştı.

Büyük Pabbie kollarını havaya kaldırdı, troller de kristallerini. Işıldayan kristaller trollerin elinde göğe doğru uzanırken, kuzey ışıkları kristallere yansıdı ve gözlerinin önünde yoğunluk kazanarak sanki yeniden gökyüzüne doğru ışıldı. Yeşil ve pembe ışıklar çoğalırken, mavinin yumuşak tonları da onlara katılmaya başladı.

“Bu ışıklar uygundur,” dedi Büyük Pabbie.

“Ancak genelde seremoniler için daha parlak ışıkları tercih ederim. Genç troller çok uğraşırlar ve en unutulmaz geceyi yaşamak haklarıdır. Yine de bir yolunu bulabiliriz.”

“Benim için hava hoş,” dedi gülümsemesini bastıramayan Küçük Kaya. “En unutulmaz gecem bu gece oldu bile!”

“Büyük Pabbie,” dedi Elsa. “Rica etsem bir şey deneyebilir miyim? Belki yardımcı olabilirim...”

Büyük Pabbie başını sallayarak onay verdi ve “Elbette Majesteleri, lütfen buyurun. Onur duyarız,” dedi. Elsa, Büyük Pabbie’ye doğru yaklaşarak “Cevabınızın bu olmasını umut etmiştim,” diye fısıldadı. Elsa’ya gülümseyen Büyük Pabbie’nin gözleri sanki iki parlak yıldız gibi ışıldıyordu.

Elsa kollarını salladı ve sihri, gökyüzündeki ışıklara doğru dalgalandı. Aniden devasa bir kar tanesi belirdi üstlerinde. Bu

şahane heykelcik titreşen pırıltılar saçtı ve yavaş yavaş dönerken parıldamaya, kuzey ışıklarını yansıtmaya başladı. Yansıyan renk selleri yeniden gökyüzüne saçılırken her yeri, hatta izleyenleri bile sardı! Titreşen renkler herkesin üzerine serpiliyor, büyülü ışıklarla nefis görüntüler oluşturuyordu.

Olaf bedeninde yansıyan ışıklara bakarak heyecan içinde hop oturup hop kalktı. “Ben bir gökkuşağıyım!” dedi neredeyse soluğu ke-silerek. “Rengârenk karlar sizi daha da çok seviyorum! Tıpkı renkli hayallerinizi kurduğum zamanlar gibi hayran kaldım size!”

Elsa ve Anna'nın elbiseleri de rengârenk ışıltılarla parıldıyordu. Sanki kuzey ışıklarından dikilmiş gibiydiler!

Bu baş döndüren ışık gösterisi, heyecanı doruğa çıkardı. Kesinlikle büyüleyiciydi!

“Pekâlâ,” dedi ışıltıların keyfini süren Büyük Pabbie. “Böyle gerçekten daha iyi!” El-

sa'ya dönüp reverans yaptı. "Çok teşekkürler Majesteleri."

"Rica ederim," dedi Elsa zarafetle selam vererek.

Büyük Pabbie hafifçe öksürerek boğazını temizledi ve konuşmasına başladı. "Bizler buradayız çünkü bu genç troller birinci seviye kristallerini kazandılar. Bu kristallere erişmek için tüm güçleriyle çalışarak özel bir başarıya ulaştılar. Onları burada, bu olağanüstü kuzey ışıkları altında bir araya getirerek onurlandırıyoruz."

Kristallerin önemini ve bir trolün doğayla bağlantısını temsil edişlerini anlatarak konuşmasına devam etti. "Troller için yerküreyi ve gökküreyi özenle beslemenin sorumluluğunu almalarının başlangıç anındayız. Biz troller, kristallerimizin ışıldamasını sağlayarak görevin bize düşen bölümünü yerine getiririz ve karşılığında kristaller de kuzey

ışıklarının canlılığını sürdürmeye yardımcı olurlar.”

Büyük Pabbie ve troller hep bir ağızdan şöyle söylediler:

*“BİLİRİZ BİZ YERKÜRENİN MUHAFIZLARI,
PARLARKEN SONBAHAR VE KRİSTAL IŞIKLARI,
DERİNLEŞİR VE SAĞLAMLAŞIR BİZLERİN BAĞLARI.”*

Anna Elsa’ya doğru eğilerek, “Sanırım şimdi anlıyorum,” diye fısıldadı. “Yani, hemen hemen.”

Elsa kız kardeşine gülümsedi. İkisi de burada olmaktan dolayı çok mutluydu. Seremoni devam ederken, troller kristal kazanma deneyimlerini paylaşmak üzere çağrıldılar. Elbette Küçük Kaya iz takibi kristalini nasıl kazandığını anlatmayı seçti. Kristoff, Anna, Elsa, Olaf ve Sven, birlikte yaptıkları yolculuğu kısaca anlatan Küçük Kaya’yı gururla dinlediler.

“İşte şimdi, bu genç trollerin de paylaşacakları anıları var,” dedi Büyük Pabbie. “Kristaller ve bağlar güçlenirken, bizler de bu kuvvetin ve onurun sunabileceği harikulade manzaranın tadını çıkaracağız.” Sonra yeniden trollere döndü. “Kristallerinizi bir kez daha yukarı kaldırın.”

Kristallerini tekrar yüksekte tuttuklarında, kuzey ışıkları kristallerin içine doldu ve tekrar geri, gökyüzüne yansıdı. Işıklar giderek daha da berraklaşırken, gökyüzü bir renk cümbüşüne dönüştü. Elsa'nın kar tanesi yukarıda yavaş yavaş dönüyor ve kuzey ışıkları şöleninde en inanılmaz görüntüleri oluşturunuyordu!

Bir dağ doruğunda, etrafında bunca sevdiğiyle duran Küçük Kaya gurur ve şükran hisleriyle dolup taşıyordu. Hep birlikte kuzey ışıklarının keyfini çıkarırlarken gülümsedi. Arkadaşlarına baktı ve bu anın hafızasında

yer etmesi için kendisine zaman tanıdı. Artık sevdikleriyle paylaşacağı, kendine ait bir kuzey ışıkları hikâyesi vardı.

Bu renkli ışık oyunları, Trol Vadisi'ndeki Bulda'nın gözünden kaçmadı. "Bakın!" diye seslendi hemen. "Herkes gökyüzüne baksın!"

Troller gökyüzüne baktılar. Bu ışıkların anlamını biliyorlardı: Küçük Kaya'nın arayışı başarıyla tamamlanmış ve her şey olması gerektiği gibi olmuştu. Birinci seviyeye erişmiş trollerin de çabalarıyla kuzey ışıkları parlıyor, gökyüzüne yayılıp genişliyor ve izleyen herkese büyümlü anılar sunuyordu.

BÖLÜM 20

YERGÜN GEZGİNLER ŞEHİR KAPILARINA ulaştıklarında Erindel'de telaşlı bir hareketlilik vardı.

“İyi günler size!” diye şarkılar söyleyen, dost canlısı sesler duyuluyordu her yanda.

Anna ve Elsa bu neşeli selamlamalara gülümseyerek karşılık verdiler.

Eğlence, dostluk ve macerayla dolu, inanılmaz bir yolculuk olmuştu. Yolculuklarını çok sevmelerine karşılık, yuvaya döndükleri için de mutlulardı.

İç bahçelere ulaştınca Anna, arkadaşlarına günlüğe eklemek istedikleri son bir görüşleri olup olmadığını sordu. Hepsinin eklemek istedikleri bir şeyler olduğunu duyunca da şaşırıldı. Sven bile defteri yalayarak ufak bir iz bırakmaya heveslenmişti.

Anna arkadaşlarına teşekkür ederek, “Bu defter kütüphanemize özel bir katkı sağlayacak,” dedi. “Düşünsenize, yıllar sonra bile insanlar kuzey ışıkları maceramızı okuyabilecekler.”

“Gerçekten müthiş bir fikirdi Anna,” dedi Elsa. “İnsanlar böylece, trollerin kristal seremonisini ve iz takibi kristalinin nasıl kazandırdığını öğrenebilirler.”

“Ve iyi arkadaş olmanın ne demek olduğunu,” diye ekledi Olaf. “En iyi kısmı bu bence!”

“Buz tutmuş şelaleye tırmanışımızı yazdın, değil mi? Mükemmel bir okuma tecrübesi olur,” dedi Kristoff.

“Elbette!” dedi Anna kıkırdayarak. “Unutur muyum hiç?” diye gülümsedi. “Şey, hatırladım da... Ne zaman tekrar tırmanıyoruz?”

“Beni bilirsin,” dedi Kristoff. “Buz tırmanışı için her zaman hazırım.”

“Güzel bir banyo ve iyi bir uyku sonrasında hazırlanıp bekliyor olacağım,” dedi Anna. “Tabii ki ayağымda çivili plakalarım ve elimde buz baltamla.”

“Tam bir dağ kızıısın,” dedi Kristoff esprili bir şekilde.

Herkes artık vedalaşma ve dinlenme vaktinin geldiğinin farkındaydı. Yolculuk için Kristoff’a teşekkür ettiler.

“Ben de hepinize teşekkür ederim,” dedi Kristoff. “Çok iyi bir yolculuktuk çünkü...”

“Sürprizlerle doluydu,” diye tamamladılar Anna ve Elsa. “Biliyoruz, biliyoruz.”

“Hayır,” dedi Kristoff başını sallayarak. “Çünkü en iyi arkadaşlarım yanımdaydı.”

“Ne hoş,” dediler Elsa ve Anna, Kristoff’a gülümseyerek.

“İşte şimdi sarılma zamanıdır,” dedi Olaf. “Hep birlikte kucaklayalım birbirimizi. Kocaman bir arkadaş sarılışı! Hadi bakalım!”

Birbirlerini, Erindel’in bu zamana dek gördüğü en sıcak biçimde kucakladılar ve ayrıldılar.

Gerda ve Kai, Elsa ve Anna’yı evin kapısında gülümseyerek karşıladılar.

“Bayağı uzun yoldan geliyor gibisiniz,” ded Kai.

“Oh, kesinlikle öyle,” dedi Elsa.

“Harikaydı!” diye ekledi Anna. “Eğlenceydi tabii ama sıcacık yatağımda kıvrılmak için de can atıyorum.”

“Ve de gece saatlerinde uyuyabilmek için,”

dedi Elsa kahkaha atarak.

“Yatmadan önce biraz çaya ne dersiniz?” diye sordu Gerda. Kızlar başlarıyla onaylayınca da mutfığa yöneldi. Derken birden durdu ve arkasına dönüp bakarak, “Ya da belki biraz sıcak kakao?” dedi.

“Evettt!” diye çığlık attı kızlar.

“İşte bu harika olur!” dedi Anna.

“Kakaolarınız şöminenin yanında bekliyor,” dedi Kai gülümseyerek.

Kız kardeşler ikisine de teşekkür ederek çalışma odasına fırladılar. Oturup sıcacık kakaolarını içerlerken, yolculukta olanları yeniden anımsadılar. İkisi de aynı fikirdeydi: kuzey ışıklarını hiç bu kadar parlak görmemişlerdi.

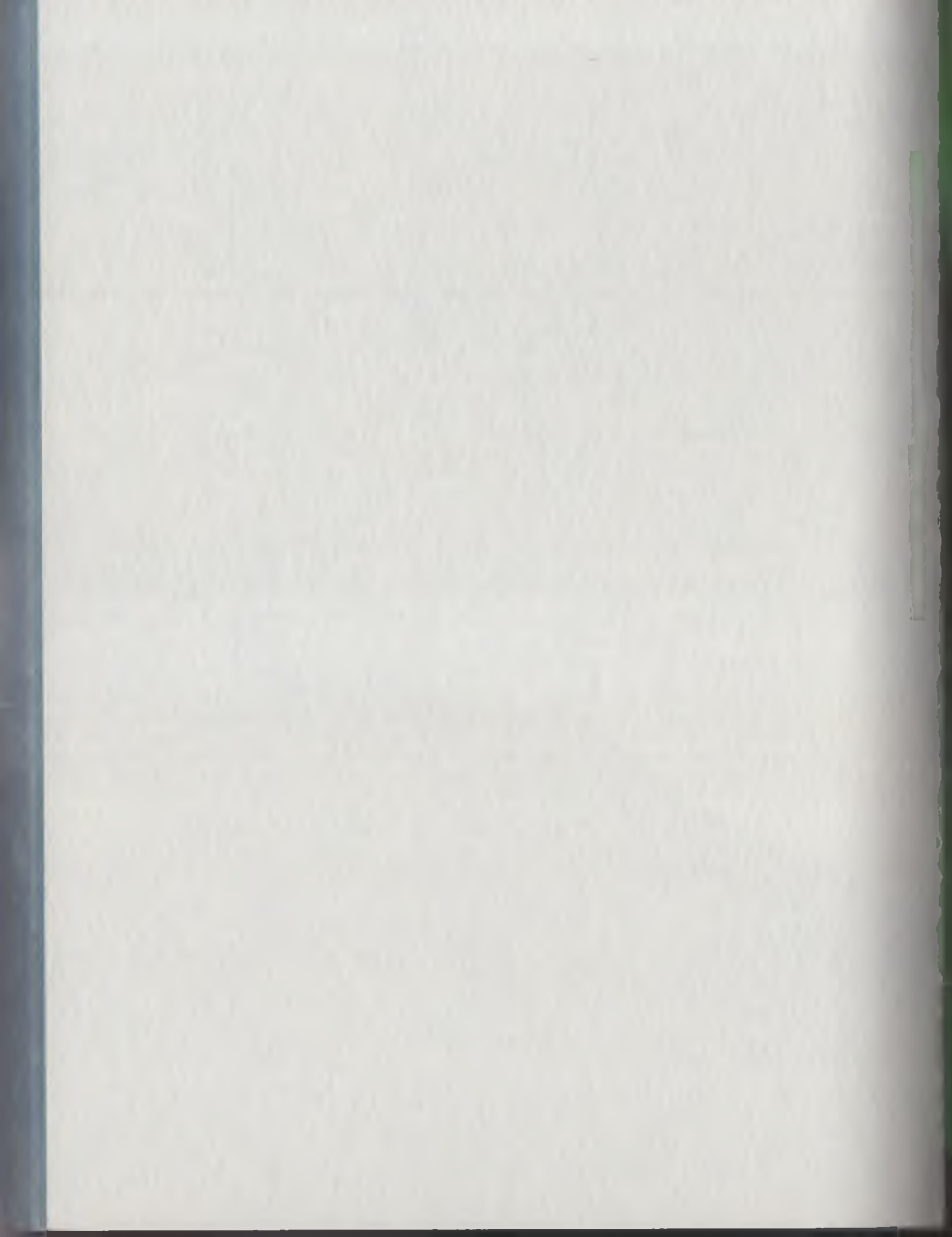
“Dilek tuttun mu?” diye sordu Anna bilmiş bir gülümsemeyle.

Elsa başıyla onayladı. “Elbette. Peki ya sen?”

Anna da başını salladı.

“Kız kardeşimle daha çok maceralar yaşamayı diledim,” dedi ikisi aynı anda.

Kardeşler gülümseyerek, birbirlerine uzattıkları kupalarını tokuşturdular, yan yana olmanın ve paylaştıkları yepyeni anıların keyfini çıkardılar.

KUZEY
IŞIKLARINI
Keşfe Çıkalım!

KUZEY IŞIKLARI

Kuzey ışıkları (Bilimsel olarak *aurora borealis* diye de adlandırılır) gece gökyüzünde oluşan parlak ışıklardır. Bu ışıklar, güneşten gelen ufak partiküllerin, yerküremizin etrafını saran gazlara çarpmasıyla biçimlenir. Partiküller ve gazlar birbirlerine çarpar ve bu renkli ışıklar oluşur.

İZLENDİĞİ YERLER

Kuzey ışıkları çoğunlukla Kuzey Kutup Dairesi'nin etrafında belirir. Alaska'nın kuzey bölgelerinden, Kanada'dan, Grönland'dan, İzlanda'dan, İsveç'ten, Finlandiya'dan ve Rusya'dan izlenebilirler.

Elsa ve Anna'nın zamanlarında bilim insanları kuzey ışıklarını anlamaya yeni yeni başlıyorlardı. Sonra dünyanın manyetik alanının havadaki partikülleri etkilediğini keşfettiler.

Kuzey Kutup Dairesi'nin havadan görünümü.

MEVSİMLER

Kuzey ışıklarını izlemek için en uygun mevsimler, sonbahar ve kıştır. Bu zamanlarda, hava çoğu zaman soğuk ve karlı olur. Kuzey ışıklarını görmek için yolculuğa çıkacaksanız, sıkı giyinmeyi unutmayın!

KOŞULLAR

Gökyüzünün bulutsuz ve karanlık olduğu bir gecede yıldızları görebilirsiniz. Kuzey ışıkları da tıpkı yıldızlar gibidir çünkü yalnızca geceleri, gökyüzü açık olduğunda görülebilirler. Şehir ışıklarının olduğu yerlerde kuzey ışıkları çok zor görünür, bu yüzden en iyisi, ışıkları kırsal alanlardan izlemektir. İnsanlar bu renkli ışıkları görmek için çıktıkları yolculuklarda kar ayakkabıları, kar arabaları, köpek kızakları ve Ren geyiği kızakları kullanırlar.

Erindel'de yaşayanların gözünde kuzey ışıklarına yapılan yolculuk çok özeldir. Bu macera için günler günler öncesinden hazırlıklara başlarlar ve büyük heyecan duyarlar.

RENKLER VE BİÇİMLER

Kuzey ışıkları pek çok ayrı renkte olabilir. Işıklar bazen bir gökkuşağına benzer, bazen de tek renktedir. Yeşil ve sarı en çok rastlanan, menekşe rengi ve kırmızı da en nadir görünen renklerdir. Işıklar ayrıca, farklı biçim ve şekillerde görünebilir. Dalgalar, çizgiler ya da helezonlar oluşturabilir.

HAREKETLER

Kuzey ışıkları kimi zamanlarda, gökyüzünde dans edip kıvrılıyormuş gibi görünür. Bu hareketin sebebi atmosferdeki ani enerji değişimleridir. Bu değişimler gerçekleştiğinde, ışıklar mükemmel bir gösteri sunar!

Karlar Ülkesi zamanlarında, insanlar kuzey ışıklarını sadece onlarla karşı karşıya olduklarında ya da ışıklar tablolarında resmedildiğinde görebilirlerdi. Bugün yaptığımız gibi fotoğraflarını çekemezlerdi.

